DJAGANNATH DIKSHIT
~India~

TIGRUL UCIDE, APOI DOARME

FORȚA, NUMAI FORȚA !

In casa veselului pictor Djadav care nu demult scăpase de sărăcie grație căsătoriei cu o fată bogată, vechii prieteni se stringeau in fiecare joi seara. Toți se bucurau de aceste intilniri : ceai și tutun era din belșug și amindouă erau excelente.

Intr-o zi, in perioada ploilor, camera de primire a lui Djadav era ințesată de oaspeți. Zimbind, Djadav ii intimpina pe rind pe noii veniți. Acum tocmai intrase profesorul Devsthali, care se intorcea cind la unul, cind la altul din cei doi elevi ai săi : avocatul Nene și poetul Kishor. Curind, cind veni și ultimul invitat, incăperea era deja afumată, pe tavan plimbindu-se un nor in adevăratul ințeles al cuvintului. După ce intră, doctorul nu vru să-l intrerupă pe profesorul Devsthali, de aceea se postă lingă ușă sprijinindu-se de perete. Toți il salutară cu simpatie.

— Fii binevenit, Kaushikkar.

— Bun venit, doctore.

— Vino și ia loc, ceaiul e sigur pe gustul dumitale.

Doctorul Kaushikkar era un bărbat ca la treizeci de ani, cu păr des și mustață stufoasă. Trăsăturile feței lui exprimau forță, hotărire.

Devshali continua să vorbească. Nu putea nega că in buimăceala in care se zbate intreaga omenire conștiința individului are o importanță primordială...

— Importantă pentru cine ? il intrerupse Kaushikkar.

— Pentru fiecare in parte și, prin aceasta, pentru intreaga societate.

— Mai intii, profesore, ar trebui să fie stabilită măsura responsabilității și precizat ce inseamnă binele și ce inseamnă răul.

— Ar fi in zadar, se auzi glasul lui Kishor, să recunoaștem valorile in această lume. Greutatea principală provine tocmai din faptul că prea puțini le recunosc.

— Tocmai de aceea eu susțin, spuse Kaushikkar,că conștiința individului nu are absolut nici o importanță. Ceea ce vrem să facem, facem fără să ținem seama de conștiință. Vechea invățătură indiană despre bine și rău nu mai este valabilă pentru vremurile noastre.

— Atunci cine conduce acțiunile individului ? intrebă profesorul Devsthali. Cine-i mină pe oameni la luarea hotăririlor lor ?

— Forța, numai forța. Forța spiritului și forța fizică !

— Asta inseamnă violență premeditată !

— Și de ce n-ar fi ? De ce să nu se poată societatea lipsi de tot ce-i slab, de tot ce-i nefolositor, de tot ce-i neajutorat ?

— Dacă ați vrea să aplicați acest principiu la scara intregii omeniri, spuse profesorul Devsthali, dv. ați distruge societatea umană. Cel care se bazează numai pe forță decade nu numai moral. Este suficient să ne gindim la Timur Lenk...

— Pricina pieirii dinastiei Timur nu a constituit-o forța, respinse Kaushikkar punctul de vedere al profesorului, ci slăbiciunea lor. I-au invins englezii, care au fost mai puternici. Și dacă n-ar fi fost englezii, ar fi fost alții, profesore. Conștiința, care după părerea dv. ar trebui să fie măsura tuturor lucrurilor, nu-i bună la nimic.

In incăpere intră un băiat care aduse ceai proaspăt, din care cauză discuția fu intreruptă. Djadav umplu cănile, apoi le dădu invitaților. Kaushikkar se apropie de Kishor ca și cind ar fi avut de gind să-i spună ceva, cu toate că

Grafica: Eugen Taraș-Oituz

acesta era pe picior de plecare. Kaushikkar spuse și el că nu poate rămine mai mult și plecă împreună cu Kishor.

După ce Kaushikkar părăsi casa, profesorul Devsthali spuse că părerea doctorului îl neliniștește peste măsură.

— Este prea mîndru și prea sigur pe el, din această cauză își închipuie că este mai puternic decît viața însăși. Se înșeală amarnic însă.

LUCRURILE SERIOASE NU SE DISCUTĂ PE STRADĂ

Poetul Kishor era vestit și bogat, nu demult primise „Premiul național" pentru ultima lui carte. Și tocmai pentru că avea destui bani se temea de orice prieten care i-ar fi putut cere cu împrumut. Acum, de pildă, că plecă de la Djadav împreună cu Kaushikkar, se temea că acesta o să-i ceară o sumă oarecare.

— Aș vrea să vă spun ceva foarte serios, îi zise Kaushikkar.

— Lucrurile serioase nu se discută pe stradă, spuse încet Kishor.

— E ceva secret și urgent.

— Atunci fie și aici, fu Kishor de acord fiindu-i foarte clar ce avea să-i spună Kaushikkar.

Doctorul avu o mică ezitare, apoi își luă inima în dinți.

— Vă spun direct : vă cer să-mi împrumutați trei mii de rupii. Dacă nu dau acești bani in două zile, va trebui să părăsesc Bombay-ul, să-mi las baltă cercetările și să iau în primire un amărît de post de doctor de țară.

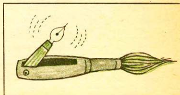
Kishor era pregătit pentru o asemenea cerere, suma solicitată îl surprinsese însă.

— Am ajuns la strîmtoare din cauza intermediarului, continuă Kaushikkar. Cînd m-am hotărît să mă dedic practicii medicale, intermediarul mi-a asigurat locuința și cabinetul medical pe cheltuiala lui. Ne-am înțeles în legătură cu toate astea. Am muncit pe brînci, n-am avut duminică, sau sărbătoare, am scris la gazete, am ținut cursuri la facultate, în concluzie am făcut toate muncile posibile, numai pentru a cîștiga bani. În doi ani am achitat două treimi din datorie, iar dacă intermediarul ar mai aștepta încă un an, aș reuși să plătesc în întregime datoria. El însă insistă să-i achit imediat restul de bani. Dacă nu plătesc, mă aruncă în stradă. Mă găsesc într-o situație disperată. Dacă o să mă ajutați, viitorul o să-mi fie asigurat.

— Apreciez faptul că ați venit la mine, spuse Kishor. Este o dovadă de încredere pe care mi-o arătați.

Kaushikkar oftă.

— Cu toate că — reluă Kishor — dacă aș face-o, aș intra în contradicție cu principiile mele. Cîndva i-am achitat pe toți cei care mi-au cerut-o, dar am pierdut de fiecare dată fie bani, fie prieteni. De aceea am hotărît să

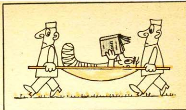

refuz împrumuturile. N-aş putea face pentru dv. ceea ce am refuzat altora.
— Dar n-o să ştie nimeni.
— Dar conştiinţa mea ?
Kishor şi Kaushikkar se despărţiră repede.

AŞ AVEA O SOLUŢIE

Kaushikkar rămase foarte surprins, încît la inceput nici nu-şi dădu seama că fusese refuzat. Abia după o clipă, cînd Kishor ii dispăruse din faţa ochilor, zise dînd din cap :
— Conştiinţă ?! Ipocritul !
Rămase puţin pe loc, apoi se îndreptă spre ţărm, se opri şi privi absent valurile mării. Ce-i de făcut ? Kishor fusese ultima lui nădejde. Kaushikkar nu era dator numai intermediarului, dar şi croitorului şi cismarului şi proprietarului casei... Şi nu avea de unde aştepta nici cel mai neinsemnat ajutor. Or asta insemna sfirşitul activităţii lui. N-ar fi oare mai bine să moară ? Nu, numai laşii se omoară ! Cei puternici luptă pînă la ultima răsuflare !
Hotărî să se ducă la cămătarul Dubhash, un avocat falimentar, despre care auzise vorbindu-se ca despre un om de nimic, ale cărui afaceri depăşeau litera legii. Pînă acum Kaushikkar se ferise să se dea pe mîna acestui şantajist, acum însă nu mai avea de ales.
Cămătarul locuia pe dealul Malibar într-o locuinţă veche compusă din două case, din care una dădea în stradă, cealaltă în curte.
Kaushikkar bătu îndelung la uşă pînă cînd să se arate slujnica, o femeie adusă de spate. Se scuză că-l lăsase să aştepte, dar a trebuit să aprindă lampa cu gaz. Îi mai spuse lui Kaushikkar că locuinţa lui Dubhash se află la primul etaj.
Doctorul urcă şi sună. Nici un răspuns. De abia după cîteva alte momente se auzi zgomot de paşi iar uşa se deschise.
— Ce doriţi ?

— Aş vrea să vorbesc cu domnul Dubhash.
— Eu sînt, dar dv. cine sînteţi ?
— Doctorul Kaushikkar.
— Eu n-am chemat nici un doctor...
— Eu nu vin în calitate de doctor, spuse Kaushikkar, ci de client.
— Nu mai primesc clienţi la ora asta.
— Bine, dar sînteţi acasă... insistă Kaushikkar.
— Mă rog, intraţi, zise Dubhash. Aici, în biroul meu.
Încăperea era plină de obiecte simple, dar şi de sumedenie de acte şi hîrtii, mirosind a mucegai.
— Secretarul meu este bolnav, de aceea nu mă bucur să primesc pe cineva cînd sînt singur, spuse Dubhash.
Se aşeză apoi la birou.
Kaushikkar îi povesti pe scurt situaţia în care se afla.
— Despre care intermediar este vorba ? întrebă Dubhash.
— Despre També.
— Îl ştiu. Ăsta are obiceiul de a lua înapoi obiectele vîndute în rate, aproape cînd se apropie scadenţa. Se îmbogăţeşte în felul acesta. Cît i-aţi plătit pînă acuma ?
— Cu dobînda aproape douăsprezece mii de rupii, răspunse Kaushikkar.
— Şi-i mai datoraţi încă trei mii.
— Din păcate. Şi tocmai mi-i pretinde.
— E-o afacere bună, zise Dubhash arătîndu-se foarte entuziasmat de şmecheria intermediarului També. Şi dacă v-aş împrumuta cele trei mii de rupii, ce garanţii mi-aţi putea oferi ?
— Trebuie să recunosc că nici una, în afară de mine însumi, de capacitatea mea care-mi va asigura, sper, un viitor plin de speranţe.
— Destul de puţin faţă de suma mare pe care o solicitaţi, fără să mai vorbim că acum nici n-aş avea de unde să vă dau trei mii.
Doctorul se ridică să plece.
— Nu plecaţi încă, doctore, îl strigă Dubhash. Aş avea o soluţie pentru dv. : nu vă rămîne decît să vă căsătoriţi...

LA REVEDERE, DRAGĂ DOCTORE...

Se auzi soneria.
Venise agentul bancar. Dubhash se scuză şi se duse să ia o hîrtie de la agent.
— Banii sînt pregătiţi, îi spuse el agentului.
Scoase din buzunar nişte chei şi deschise o casă mare de bani, aşezată într-un colţ al încăperii. Stătea cu spatele la Kaushikkar. Nu se auzea decît fîşîitul bancnotelor. Cămătarul

se întoarse și-i dădu agentului un teanc de bancnote. Acesta le numără, semnă de primire și plecă.

— Ei, și-acum să ne continuăm discuția, doctore. V-am propus singura modalitate care v-ar ajuta să scăpați de datorii.

— Cum aș putea să mă căsătoresc în starea de sărăcie în care mă găsesc? Și-apoi nu știu nici o fată la ai cărei părinți să mă duc s-o cer...

— Ce-ați zice dacă v-aș propune eu una ?!

— Știu eu, poate...

— Văd că sînteți surprins, doctore. Eu sînt prieten bun cu clienții mei și încerc să le fiu pe plac, zise Dubhash zîmbind. Cunosc o femeie rămasă văduvă nu demult, dintr-o familie bogată, și o fetișcană a unuia dintre bunele mele prietene. Și una și cealaltă v-ar putea fi soție remarcabilă. Amîndouă sînt frumoase și inteligente și ar corespunde pretențiilor dv. De altfel, le am și fotografiile.

Dubhash trase un sertar și scoase de acolo două fotografii pe care i le întinse lui Kaushikkar.

Una din ele înfățișa o femeie în jurul a patruzeci de ani. Pe cealaltă era o fată frumoasă, cu trăsături de om inteligent.

Dubhash se uită cîteva clipe la Kaushikkar apoi spuse :

— După ce le vedeți bine putem sta de vorbă. Nu pot să spun nimic rău despre nici una. Toate acestea sînt probleme delicate asupra cărora mă simt nevoit să vă atrag atenția, lucru pe care-l fac fără teamă, pentru că sînteți un om fără prejudecăți.

Și zicînd acestea, Dubhash se schimonosi la față.

— S-a întîmplat ceva ? îl întrebă Kaushikkar.

— Da, doctore, mă dor cumplit dinții, spuse Dubhash. Dar mai bine să vorbim despre problemele noastre. Această femeie, zise el arătînd fotografia văduvei, este o văduvă bogată. Primul ei bărbat a fost un comerciant isteț, care a cîștigat bani frumușei din contrabandă. Și pentru că nu vreau să vă ascund absolut nimic, vă mai vînd și secretul că această femeie cam cochetează cu opiumul. Dar nu mă îndoiesc că dv. ca doctor o să reușiți s-o dezbărați de acest viciu...

— Credeți ?

— Sînt sigur, doctore. Iar dacă nu veți reuși să faceți nimic în această privință, veți rămîne în scurt timp văduv, înțelegeți ? Și pentru că contractul de căsătorie va prevedea aceasta, veți rămîne moștenitorul întregii ei averi.

— Dar cealaltă ? întrebă Kaushikkar zăpăcit de-a binelea de spusele cămătarului.

Dubhash îi răspunse zîmbind.

— Cealaltă femeie e în floarea tinereții. Și-a făcut educația la „Arja-Kanja-gurukul", care este, după cum bine știți, cel mai bun pension pentru fete din întregul ținut Bombay. A trăit împreună cu mama ei și acolo, în mediul acela tentant, i s-a întîmplat o nenorocire. Ca să zic așa, a fost îmbrobodită de un băiat drăguț, de la care s-a ales cu un băiat, pe care tatăl său l-ar fi luat la el acasă, dacă din întîmplare n-ar fi fost căsătorit! Ei l-au asigurat pe copil cu două mii de rupii, așa că după nuntă ați putea lua dobîndă pînă la majoratul băiatului — dacă cumva n-o să moară pînă atunci... Știți și dv., sănătatea unui copil mic în condițiile climei criminale din Bombay este cît se poate de nesigură. Dar dv., doctore, o știți cel mai bine... sfîrși Dubhash ținîndu-se din nou de față cu mîna.

— Să vă văd și eu dantura, mă lăsați ? spuse Kaushikkar.

Dubhash încuviință.

— Nu vi se usucă adesea buzele și nu aveți o senzație de sete ? întrebă Kaushikkar.

— Ba da, chiar așa...

— Vederea nu vi se întunecă din cînd în cînd ?

— Ba da, destul de des.

— Mîncarea are gust ?

— E foarte gustoasă. Cu cît mănînc mai mult, cu atît slăbesc mai mult, răspunse Dubhash.

— Vă prescriu niște prafuri, spuse Kaushikkar.

— Mulțumesc, doctore. Despre restul vorbim data viitoare, pentru că am impresia că o să ne întîlnim cît de repede, după ce o să analizați toate datele ofertei mele.

— O să mă gîndesc.

— Așa e bine, spune Dubhash. Cred că nu-i grabă prea mare.

— Ba cam este, cel puțin în ceea ce mă privește pentru că dacă nu-i plătesc lui També, mă aruncă în stradă. Or, în această situație cum m-aș mai putea căsători ?

— Eh, nu se pot rezolva lucrurile atît de repede. Sînteți dator și chiria proprietarului casei ?

— Da, recunoscu Kaushikkar, pe ultimele trei luni.

— Bine, doctore, spune Dubhash, acesta e un impediment pentru També. Acum la revedere, dragă doctore, la revedere...

Kaushikkar strînse cu totală lipsă de plăcere mîna cămătarului și plecă.

SUNĂ SONERIA, SUNĂ...

n timp ce trecea pe la parterul casei în care locuia, Kaushikkar auzi glasul portarului :

— Domnule doctor, v-a sosit un plic.

Era un plic oficial mare și cu multe ștampile.

„Așadar, a început", își zise Kaushikkar și băgă plicul în buzunar. Mulțumi portarului apoi dădu să se îndrepte spre camera lui.

Portarul îl reținu.

— Puteți să plătiți, domnule doctor ? îl întrebă și-i întinse niște hîrtii.

Kaushikkar se simți din cale afară de înjosit

NIC. NICOLAESCU

și rușinea îl împiedică să scoată un singur cuvînt. Luă hîrtiile din mîna portarului și bombăni ceva fără importanță. După ultima rată plătită în urmă cu trei zile lui També, îi mai rămăseseră în buzunar numai cinci rupii iar acum mai avea doar cîțiva paiși.

Ajuns în locuința lui se așeză la birou și se apucă să scrie articolul pe care trebuia să-l predea a doua zi la redacție. Nu putu însă să se concentreze de aceea rămase cufundat în gîndurile sale.

După puțin timp auzi soneria de la ușă — o fi vreun bolnav, un bolnav bogat de la care aș putea scoate ceva bani, își zise în gînd. Se ridică și se duse să deschidă.

Era proprietarul, care venise după chirie.

— Trec eu pe la dv. peste cîteva zile, zise Kaushikkar. Astă seară nu am timp de pierdut, trebuie să scriu în articol științific.

— Nici eu n-am timp de pierdut, îi răspunse proprietarul. Mîine trebuie să plătesc niște scadențe și mă bizui pe dv., domnule doctor.

— Bine, dar v-am spus că nu am bani, îi răspunse Kaushikkar morocănos.

— În schimb eu am familie și copii și sper că nu doriți să se întîmple ceea ce pot să fac să se întîmple.

Kaushikkar știa foarte bine că proprietarul are familie, și încă una numeroasă, pentru că în urmă cu patru ani el le acordase îngrijiri medicale, fără să aducă măcar vorba de onorariu. Scăpă în cele din urmă de proprietar și se întoarse la birou pentru a se apuca din nou de lucru.

După alte cîteva clipe soneria se auzi din nou. În ușă apăru un băiețaș îmbrăcat în dhota, care-i ceru doctorului bani pentru rufele spălate. Scena dureroasă pe care o jucă cu puțin timp înainte în fața proprietarului, o jucă acum din nou.

Enervat, Kaushikkar se duse din nou la articolul lui, încercînd să se concentreze, cînd auzi deodată bătăi în ușă.

„Poate am închis greșit și o fi servitorul Bahshi. Dar ce-o fi vrînd ?"

Kaushikkar se ridică să vadă cine venise. Era într-adevăr servitorul Bahshi cu o expresie de om încurcat pe figură.

— Am venit să vă cer leafa pe care trebuia s-o primesc încă de săptămîna trecută.

— Ți-o plătesc mai tîrziu.

— Dar nu mai pot aștepta, domnule doctor.

— Dar acum n-am nici un ban !

— Dacă ați fi de acord, domnule doctor, zise Bahshi cu jenă, dar apăsat, aș lua haina cea nouă pe care ați adus-o de la cusut, iar dacă n-o să fac atîta, atunci...

— Ia-o, spuse Kaushikkar, ia-o, ia-o...

Bahshi luă haina de la cuier și adăugă :

— Și vă mai rog, domnule doctor, ca de azi înainte să nu mai contați pe mine, eu am să-mi caut o altă slujbă.

Și puse cheile pe birou.

Kaushikkar se lăsă obosit într-un fotoliu și se uită prin încăpere. Nu peste mult timp va pierde tot ce-l înconjoară, tot ce l-a costat atîția bani și atîtea griji.

Soneria.

Kaushikkar rămase mai departe în fotoliu zicîndu-și că nu deschide nici dacă ar fi pacientul cel mai bogat și mai înțelept.

După cîteva clipe auzi bătăi ușoare în ușă. Se ridică și se duse spre ușă. De cum deschise se trezi față-n față cu o fată fermecătoare, care-l îmbrățișă.

— Sînt atît de bucuroasă că te-am găsit acasă...

S-AU TREZIT UNUL ÎN BRAȚELE CELUILALT...

M-a venit o idee grozavă, am venit să cinăm împreună, zise.

Este o fată înăltuță, cu păr negru și ochi albaștri, care cătau veseli la Kaushikkar. La auzul spuselor ei, Kaushikkar se încruntă.

Fata îl întrebă neliniștită :

— Poate nu trebuia să vin...?

— Ah, nu, Patricia dragă ! Tu știi că sînt bucuros să te văd cît mai des, îi răspunse Kaushikkar. Numai că azi nu-ți pot oferi nimic, am în buzunar doar cîțiva paiși, zise îmbrățișînd-o.

— Dar asta n-are nici o importanță ! Am eu niște bani și dau fuga să cumpăr ceva, șopti Patricia în timp ce-și îmbrăca pardesiul. Afară plouă cu găleata iar dacă nu mă duc acasă ca de obicei, mama o să creadă că am rămas la pension.

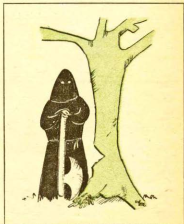
Și o rupse la fugă.

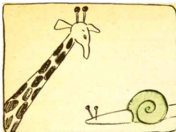
— Nu cumpăra nimic ! strigă Kaushikkar în urma ei. Fata însă cobora deja repede pe scări. El se așeză la birou pentru a termina articolul.

Se iubeau de doi ani.

Pe atunci, Kaushikkar preda cursul de anatomie la o școală din apropierea Bombay-ului și pe drum întîlnea mereu o fată frumoasă cu niște planșe mari și cu un geamantanaș cu culori, fapt care l-a făcut să creadă că studiază pictura la „Arja-Kanja-gurukul", aflat prin apropiere. La început ea nu-l interesă în mod deosebit, dar după o vreme întîlnirile cu ea începură să-l bucure. Dacă n-o vedea, era deziluzionat. Nu se cunoșteau, de aceea Kaushikkar nici nu o saluta. Dar ochii lor se întîlneau, prilej cu care își și zîmbeau. Trecură așa cîteva luni fără ca ei să fi schimbat un singur cuvînt măcar.

Odată, în perioada ploilor, fugind către gară de o ploaie torențială, Kaushikkar o ajunse din urmă și văzu că n-are umbrelă.

— A început să plouă și pînă la gară mai este o bucată de drum. Mi-ați permite să vă iau sub umbrela mea ?

Fata se învoi, zîmbindu-i, iar în tren șezură unul lîngă altul, ducînd-o într-o discuție veselă care-i apropie și mai mult.

Se numea Patricia Faria și era fiica unui pictor cunoscut, care murise subit în urmă cu cîțiva ani. Moartea tatălui aruncă familia fetei în sărăcie. Doamna Faria începu să coasă felurite lucruri pentru familiile mai bogate, Fernando, fiul ei, părăsi studiile și începu să lucreze pe lîngă un avocat și pe lîngă cămătarul Dubhash. Patricia, care învățase să picteze de la tatăl său, ajunse învățătoare de desen. Mai mult, cîștiga și din pictarea evantaielor și a unor obiecte pentru diferite sărbători. După un timp, cînd starea familiei se mai îmbunătăți, Fernando hotărî să-și încerce norocul în Anglia.

Impresia pe care Patricia o făcu asupra doctorului Kaushikkar fu foarte puternică, chiar dacă el nu-și dădu seama de la bun început de acest lucru. Mult mai tîrziu înțelese el că mușchiul unic, pe care îl numim inimă, mai este bun și pentru altceva decît doar pentru asigurarea circulației sîngelui. Se îngrozi de această constatare... Dar asta nu-i fu de nici un folos.

Nu cu mult înainte de vacanță, care pentru ei însemna despărțire, hotărîră ca ea să nu plece la Bombay cu trenul, ci să meargă împreună pînă la periferii, de unde vor putea închiria o ricșă.

A fost o plimbare minunată și cam pe la jumătatea drumului s-au trezit unul în brațele celuilalt, sărutîndu-se.

CUM A FOST ?

Cînd Patricia se întoarse Kaushikkar încă mai lucra. E drept, mai trebuia trei-patru rînduri și articolul era gata. Pînă atunci Patricia puse pe masă tot ce cumpărase.

Umplu farfurioarele, apoi dădu fuga în bucătărie pentru a aduce ceainicul. După care se așezară amîndoi la cină.

— Scoate-ți toate grijile din cap, Ashok, îi zise ea lui Kaushikkar, al cărui chip rămăsese tot posomorit. Să fim veseli și să ne bucurăm că sîntem împreună. Ești de acord ? Și-i întinse mîna peste masă.

Kaushikkar i-o luă recunoscător și rise.

— Nu-i așa că-i frumos, continuă Patricia în timp ce se uita la el, nu-i așa că-i frumos cînd sîntem împreună și discutăm și ne iubim ? N-ai vrea să repetăm cît mai des cina asta în doi ?

— Nu se poate, răspunse Kaushikkar dînd și din cap a nu.

— De ce nu, Ashok ? Explică-mi și mie !

— Nu vreau să te necăjesc cu grijile mele. Lasă-mă singur cu ele, o rugă Kaushikkar.

— Nu se poate ! spuse Patricia. Crezi că nu sînt în stare să împart grijile cu tine ?

Kaushikkar îi povesti totul : refuzul lui Kishor, vizita la Dubhash, întîmplările cu proprietarul, cu portarul și cu servitorul.

— Bine, dar tu lucrezi ! Cum de s-au putut întîmpla atîtea ?

— Poate pentru că am calculat greșit crezînd că munca este totul, că prin muncă se cucerește orice. Și uite și tu unde am ajuns. Am fost un prost că m-am încrezut în També, în promisiunea lui de a aștepta pînă cînd îi voi putea plăti. Eram fericit că în sfîrșit mă voi pune pe picioare și că voi putea începe o viață de doctor independent. Acum însă També mă amenință cu confiscarea lucrurilor și a tuturor celorlalte. Nu-mi rămîne altceva de făcut decît să plec din Bombay, să las toate studiile și s-o iau de la capăt ca medic de țară.

— Tu chiar ai de gînd să pleci ? îl întrebă Patricia aproape strigînd.

— Nu văd altă ieșire, chiar dacă mă apucă disperarea cînd mă gîndesc că asta înseamnă sfîrșitul tuturor speranțelor mele, sfîrșitul cercetărilor mele, sfîrșitul dragostei noastre.

— Dar nu trebuie să ne despărțim, spuse Patricia cu multă însuflețire. Vin cu tine.

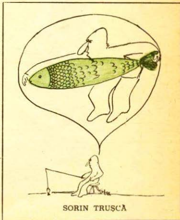
— Exclus ! Cum aș putea să te trag după mine în sărăcie ?

— Și cu toate astea n-am să te las singur. Doi oameni care se iubesc nu pot fi nefericiți. Singur și părăsit ai cădea în deznădejde. Nu mi-e frică de sărăcie, sînt obișnuită cu ea. Ashok, dragul meu, tu ai încredere în mine ?

Kaushikkar se ridică și o îmbrățișă.

— Știu că mă iubești, dar nu pot accepta acest sacrificiu din partea ta. Aș fi cel mai mare laș. Trebuie să plec singur.

— Nu te îndoi de mine, Ashok. Sînt fericită în Bombay chiar dacă te văd doar cîteva clipe

SORIN TRUȘCĂ

pe săptămînă. Dar cît de fericită aş fi oriunde ştiindu-mă tot timpul aproape de tine...

Se îmbrăţişară şi tăcură. Primul care rupse tăcerea fu Kaushikkar.

— Mai există încă o posibilitate, poate mă ajută cămătarul Dubhash.

— Tu ştii măcar ce fel de om este ?

— Cel puţin cîştig timp, dacă nu şi altceva, îi răspunse Kaushikkar. Mîine îi voi face o nouă vizită să văd ce şi cum.

— Am să vin să te întreb cum a fost, îi asigură ,oftind, Patricia.

LUCRUL CEL MAI DREPT

Kaushikkar nu-şi făcea prea mari iluzii, cu toate acestea a doua zi o porni spre Dubhash. Trebui şi de data aceasta să i se deschidă. Dubhash deschise larg uşa numai cînd îl recunoscu pe Kaushikkar.

— Nu-mi fac prea multă plăcere vizitele de seară, de aceea de multe ori nici nu deschid, spuse cămătarul. Pentru clienţii mei cei mai buni am stabilit un semnal ca să ştiu că ei sînt. Dacă o să mai veniţi, aveţi în vedere ca după ce sunaţi de trei ori să bateţi încet.

Între timp ajunseră în biroul cămătarului. Kaushikkar tăcu o clipă şi dacă văzu că Dubhash nici gînd n-avea să înceapă discuţia, zise:

— N-aţi luat în consideraţie cererea mea ?

— Se-nţelege că nu, dragă doctore. Am abordat azi dimineaţă cîţiva oameni pe această temă, zise el şi tăcu.

— Şi...? făcu Kaushikkar.

— Trebuie să vă spun că neputînd soluţiona cererea dv., am vizitat-o pe tînăra despre care v-am vorbit şi am întrebat-o ce-ar zice de un tînăr doctor pe care îl aşteaptă un viitor strălucit, băiat sănătos şi frumos. Şi nu vreau să vă măgulesc, doctore, eu nu fac decît să constat faptele, dar ea a fost interesată de o atare posibilitate.

Kaushikkar îl întrerupse nerăbdător.

— Avem timp berechet pentru a ne gîndi şi la acest din urmă pas...

— Eu nu stărui, zîmbi cămătarul. Dv. ştiţi cel mai bine ce este cel mai bine pentru dv.

Se despărţiră, Kaushikkar plecînd grăbit spre casă. Înainte de a pleca la Dubhash lăsase cheia de la locuinţă la portar, pentru ca Patricia, în cazul că ar veni înaintea lui, să nu-l aştepte pe scări. Sună, iar Patricia apăru imediat în uşă.

— Spune, cum a fost ?

— Exact cum mă temeam că o să fie, spuse Kaushikkar păşind în vestibul. Dubhash n-a găsit pe nimeni care să mă poată împrumuta.

Se îmbrăţişară.

Intrînd în cameră, Kaushikkar observă pe masa laterală sumedenie de alimente. Surprins, se uită la fată. Patricia începu să rîdă.

— Am pregătit între timp ceva pentru cină pentru că şi astăzi vreau să rămîn cîteva ceasuri cu tine.

Îl luă pe doctor de mînă apoi continuă :

— N-am vrut să fii singur cînd te întorci de la cîinele ăla de cămătar. A trebuit să inventez ceva ca să pot pleca de lîngă mama.

— Dar ce-i cu festinul ăsta ?

— Trebuie să mîncăm ceva, nu ? rîse Patricia.

Şi se aşezară la masă. Discutară de una, de alta, dar cel mai mult îşi spuneau ochii lor, exprimind ceea ce simplele cuvinte n-ar fi fost în stare să spună.

Abia după cină pe Kaushikkar îl cuprinse neliniştea şi teama pentru viitorul lui apropiat. Spuse încet :

— Ţi-a propus ceva de ruşine ? întrebă Patricia.

— Îmi oferă două neveste...

— Mă aşteptam la una ca asta.

— Din această cauză îmi refuză împrumutul pe care i l-am solicitat, cu toate că pentru el asta ar fi floare la ureche. Îşi închipuie că presat de împrejurări voi ceda şi mă voi căsători cu vreuna din cele două pe care vrea să mi le bage pe gît.

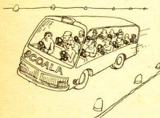
— Vezi cît este de mişel ? spuse Patricia.

— Cînd mi-a dat de înţeles despre posibilitatea morţii văduvei şi apoi a copilului aceluia slăbănog, zise Kaushikkar, mi-a venit ideea morţii lui, zicîndu-mi că n-ar fi nimic rău dacă cineva omoară o mizerie de om ca el.

— Da, numai că o astfel de faptă poate comite doar un om care n-are conştiinţă, spuse Patricia.

— Cel care ţipă e soţul meu. Tocmai are o discuţie cu şeful lui care i-a tăiat o zi din salariu.

V. CRAIŢĂ MÎNDRA

— Te asigur că nu conştiinţa ar fi cea care m-ar opri s-o fac, spuse Kaushikkar. Înainte de a face aşa ceva se judecă toate datele pro şi contra şi dacă se dovedeşte că există suficiente motive pentru a o face, atunci oamenii sint liniştiţi după comiterea faptei, fără mustrări de conştiinţă sau păreri de rău.

— Indiferent ce-ar fi, ar fi bine ca Dubhash să nu fie ucis, spuse Patricia rizind.

— Dar tu singură eşti de acord cu mine că Dubhash merită să moară !

— Da, recunosc, dar moartea să-i fie pricinuită de dumnezeu sau de tribunal, nicidecum de mina unui individ, de mina cuiva dintre noi. Chiar dacă ştim că lucrul cel mai drept ar fi să moară.

Colaborare...

PUMNALUL DE DJADHPUR

n seara aceea domnişoara Faria trebuia să se întoarcă acasă mai devreme. Kaushikkar se aşeză la birou şi se dedică studiului. Avea la ce să lucreze. Şi lucra. Tocmai în asta consta tăria lui, că avea o formidabilă voinţă de a lucra în toate împrejurările, chiar şi atunci cind acestea nu-i erau prielnice. Cind lucra nu era atent la nimic, il interesa doar munca lui, ceea ce făcea.

Aşa fusese pînă acum...

Astăzi însă nu se mai putu concentra asupra gindurilor sale iar voinţa parcă l-ar fi părăsit cu totul. Încerca să se stăpinească, dar nu reuşi cine ştie ce. Era obsedat de un singur nume, care-i revenea mereu în minte, iar numele acesta era Dubhash.

„Nimic nu-i mai simplu", işi zise în gind.

De ce gindul la crimă îi dădea tircoale tot mereu ? Nu era ceva ciudat ? Doar pînă acum nu-i trecuse prin cap ideea de a ucide un om...

Şi iată-l acuma găsind motive, şi încă motive puternice, care-l convingeau că moartea violentă a unui cămătar ar fi întrutotul justă şi justificată.

Îi apărură broboane de sudoare pe frunte. Căută citeva elemente care să vină in avantajul cămătarului. Nu găsi nici unul.

Atunci de ce ezita ? De teama mustrărilor de conştiinţă ? Nu ! Oamenii inteligenţi nu au mustrări de conştiinţă dacă ajung la o concluzie în urma unei mature chibzuinţe.

Trebuia cumva să-i fie teamă că va fi prins şi pedepsit ? Nu ! Oamenii inteligenţi nu pot fi prinşi cu una cu două. Şi-apoi poliţia habar n-are cu ce se îndeletniceşte acum doctorul Kaushikkar. Aşa dar, are toate atuurile in mină.

Se ridică şi începu să umble nervos prin cameră.

Dubhash nu avea nici un fel de rude sau alţi moştenitori cărora să le lase averea. Cine se va înfrupta după moartea lui din banii pe care i-a strîns ? Nimeni ! Nimeni n-ar fi văduvit de cele citeva pachețele de bancnote pe care Kaushikkar şi le-ar însuşi. Lui Kaushikkar cuvintul hoţ i se păru infinit mai rău decit asasin.

Cind tocmai era muncit de aceste ginduri, cineva sună la uşă. Doctorul se duse să deschidă.

Îl salută un om oarecare şi-i zise :

— N-aş fi vrut să vă deranjez la această oră tirzie, domnule doctor, dar femeia mea naşte şi moaşa nu se pricepe, zice că-i ceva rău... De aceea am venit să vă rog să veniţi şi să vedeţi despre ce-i vorba..

Kaushikkar îşi luă pardesiul pe braţ şi plecă cu individul.

Starea femeii era atit de gravă, incit pentru a-i putea fi salvată viaţa trebuia sacrificată cea a copilului. Kaushikkar se întoarse acasă odată cu mijitul zorilor.

În piaţa din apropiere se auzea deja zumzet de voci omeneşti pe străzi însă domnea încă liniştea nopţii.

Kaushikkar nu stătuse pe ginduri cind a fost să-l omoare pe noul-născut, care ar fi putut trăi în mod cinstit cincizeci, poate şaizeci de ani, în schimb ezita cind era vorba să-i facă de petrecanie unui cămătar respingător, care dacă mai are de trăit citeva luni.. Salvarea femeii slăbuțe il ajutase să ia o hotărire, dar interesul lui, interesul lui vital nu fu de natură să-l convingă la o acţiune similară. Cită nehotărire, cită derută, cită slăbiciune şi laşitate !

Kaushikkar umbla ca hipnotizat. La un moment dat zări pe cealaltă parte a străzii un obiect. Acesta sclipi în lumina lunii care pătrundea prin spărtura unui nor. Îl ridică.

Era un pumnal de Djadhpur cu minerul împodobit.

Kaushikkar se uită jur-împrejur şi dacă văzu că nu-l observă nimeni il ascunse în buzunar.

Soarta cămătarului era pecetluită.

OBIECTE GĂSITE

— Vă rog să fiţi sigură că soţia mea a adus pantalonii la dv. Asta, ca să-mi facă, ca de obicei, mizerii...

SPRE COLINA MALABAR

Cind se trezi a doua zi, Kaushikkar se simți ca după o beție zdravănă. În cap îi roiau sumedenie de gînduri. Se plimba fără nici o noimă de colo-colo prin locuință fără să știe pe ce să pună mina. Era surprins el insuși de starea în care se găsea întrucît nu i se mai intimplase așa ceva...

Privirea îi căzu deodată pe pumnalul pe care aseară îl pusese pe o carte deschisă pe birou. Simți o puternică inviorare sufletească, era ca și cind starea de deprimare i s-ar fi risipit cu totul.

Luă pumnalul în mînă și-l privi îndelung. Era o armă minunată, ascuțită ca briciul. Acum știa bine că la apusul soarelui va pătrunde în locuința cămătarului și-i va umbla puțin cu lama la git...

O să fie atit de simplu !

Pumnalul îl va lăsa la locul faptei pentru ca poliția să creadă că asasinul este unul din Radjasthan sau vreu Sikh din Pundjah.

Se îmbrăcă și plecă hai-hui pe străzi. Rememorind tot ce se hotărîse să facă, ajunse la concluzia că pericolul în care urma să intre era mult mai mare decit gîndise și că șansa de succes este mult mai mică decit își imaginase.

În cele din urmă ajunse la o altă concluzie : că pericolul era la fel de mare pe cît de mare era șansa de a se bucura de succes !

Era foarte probabil ca portarul să-l observe, dar era tot atît de posibil ca el să scape neobservat. Nu depindea decît de el. Șontica aia de babă trebuie să aprindă luminile în ambele aripi ale clădirii și de bună seamă că durează ceva pînă să urce și să coboare toate treptele. Dacă o să aștepte pînă ce femeia o să iasă din locuința ei, el ar putea să-și ducă planul la bun sfirșit și să iasă din casă mai înainte ca portăreasa să se întoarcă. Totul este ca el să fie calm, exact, și să acționeze cu singe rece.

Restul depindea de o intimplare pe care el nu avea cum s-o prevadă. Dacă o să fie văzut de cineva sau dacă Dubhash n-o să fie acasă, crima urma să fie înfăptuită a doua zi.

Mai exista însă o problemă importantă, pe care Kaushikkar trebuia s-o rezolve chiar azi ; cum va explica apariția dintr-odată a atitor bani ?

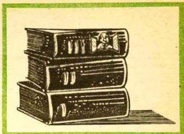
Zgomotul străzii și trecătorii nu-l deranjau nicicum. Traversă cartierul Parel și ajunse pînă la fortăreață. Intră într-un local unde luă niște colțunași prăjiți cu carne de pui și un pahar cu lapte. Gîtul parcă i se usoase, nu avea nici o poftă de mincare.

Era tirziu după amiază cind reveni acasă. Luă pumnalul, îl ascunse în buzunarul hainei și o porni spre colina Malabar.

PRINTRE CEILALȚI TRECĂTORI

Amurgul încă nu se lăsase cind Kaushikkar trecu prin dreptul casei în care locuia cămătarul. Se gîndi să se oprească puțin pe cealaltă parte a străzii, acolo însă se găsea o ceainărie de unde l-ar fi putut observa cineva. Continuă deci să umble, dar se întoarse după cîțiva pași, pentru a nu pierde momentul cind portăreasa iese din locuință pentru a aprinde felinarele.

Trecind prin fața casei, o văzu pe portăreasă tocmai ieșind. El își văzu mai departe de drum pentru ca bătrîna să aibă timp să urce la primul etaj.

Se furișă încet pînă la locuința cămătarului și sună, după care bătu încet, de trei ori, în ușă. Pînă aici totul a mers ca la carte.

Îl auzi pe cămătar apropiindu-se de ușă. După ce deschise, el intră repede închizînd ușa în urma sa.

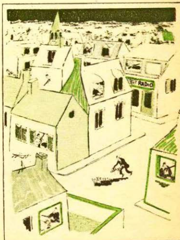
Ajunînd în biroul luminat, Dubhash îl întrebă :

— Ei, ce este ? S-a schimbat ceva în poziția dv. ?

Kaushikkar răspunse — pe bune — că nu.

— Atunci înseamnă că ați venit, continuă cămătarul — pentru a discuta mai în amănunțime despre tînăra mea prietenă ? Cred că a venit vremea să stăm serios de vorbă, tinere doctor !

— Nu, n-am venit să discutăm despre fata aceea. Nu am altă hotărîre decit să vă cer încă odată să-mi împrumutați trei mii de rupii. Vă spun deschis că nici nu mă gîndesc la căsăto-

ria cu vreuna din cunoştinţele dv. Să trecem însă la obiect : am nevoie, astăzi, de trei mii de rupii pe care mă oblig să-i restitui cel mai tîrziu peste un an, cu dobinda pe care o veţi fixa.

— Bine, dar nu am atîţia bani, doar v-am mai spus.

— Vă repet, domnule, că sînt într-o situaţie disperată şi în afară de dv. nu am pe nimeni care m-ar putea ajuta cu o sumă atît de mare.

Kaushikkar ridică privirea pentru a vedea pe faţa cămătarului efectul rugăminţii lui. În momentul acela observă ceva care i-ar fi putut zădărnici acţiunea criminală — o fereastră mare dind spre curte, prevăzută cu o draperie dată înlături. Vizavi de ea, cîteva ferestre luminate prin care se putea vedea foarte bine tot ce se întîmplă în biroul cămătarului.

Cum ar putea el tăinui crima în faţa unor oameni care l-ar putea vedea prin aceste ferestre mişcîndu-se de colo-colo în camera cămătarului ? Nebunie curată !

— De ce nu trageţi draperia aia ? îl întrebă Kaushikkar. Mai mult ca sigur că dinţii vă dor din cauza curentului. Ar trebui să vă feriţi de curent mai ales în perioada ploilor...

Şi zicînd acestea întinse mîna spre draperie.

— Staţi, spuse Dubhash şi puse mîna pe lampă. Să aprind lumina.

Kaushikkar trase draperia, după care îi spuse lui Dubhash :

— Sînt foarte grăbit, dar cu toate astea am un pic de timp la dispoziţie pentru a mă uita la dinţii dv., aşa cum v-am promis.

— N-aş vrea să vă reţin...

— Nici vorbă, aşezaţi-vă şi deschideţi gura.

Dubhash se conformă.

Kaushikkar îl prinse într-o clipă de frunte de la spate, cu mîna stîngă iar cu dreapta scoase pumnalul din buzunar. Cu o mişcare rapidă îi tăie gitul.

Singele ţişni ca dintr-o arteziană.

Kaushikkar aruncă pumnalul care nu-i mai era acum de nici un folos. Singele încetă să mai curgă, prelingîndu-se încet pe vesta cămătarului, în care se afla cheia casei de bani.

Fără să simtă căldura lichidului lipicios Kaushikkar băgă mîna după cheie, pipăind pulpana lui Dubhash.

Deschizînd casa de bani se trezi faţă în faţă cu teancuri de monede şi bancnote. Îşi umplu în mare grabă ambele buzunare ale hainei, apoi ieşi din cameră fără să închidă casa de bani. Ajuns în faţa uşii se opri o clipă pentru a asculta dacă nu cumva se aude vreun zgomot pe coridor. Nimic. Ieşi şi nu văzu pe nimeni. Coborî repede pe trepte şi într-o clipă fu în stradă.

Se amestecă printre ceilalţi trecători şi respiră adînc.

TREBUIE SĂ SE DUCĂ

Se plimba de voie pe străzi şi medita. Acum atenţia, nervii şi auzul trebuia să nu-i fie încordate. Totul fusese îndeplinit.

Presupunea că, mai mult ca sigur, nu-l văzuse nimeni nici pe stradă, nici în casa cămătarului.

Ca din senin îi veni ideea că ar fi putut fi urmărit. În această situaţie n-ar fi tocmai indicat să se ducă acasă, pentru că în cazul acesta ar trăda locul unde locuieşte. Iuţi pasul şi o porni hai-hui pe străzi şi ulicioare, la dreapta, la stînga...

Vroia să scape de eventualul urmăritor. Nu cumva pentru a-şi astîmpăra temerile ?

Ajungînd în cele din urmă acasă, găsi o scrisoare, care glăsuia :

„Dragă doctore
avînd în vedere că mă aflu în drum spre Singapore, unde voi rămîne cîteva săptămîni, vă transmit mulţumirile mele şi vă plătesc ceea ce vă datorez pentru ajutorul medical pe care mi l-aţi acordat,

Al dv., Shrivastar"

În plic, alături de scrisoare, se găseau două bancnote mari, reprezentînd onorariul pentru îngrijirea medicală pe care Kaushikkar o acordase în urmă cu două luni soţiei lui Shrivastar.

Ce-i mai păsa acum lui Kaushikkar de cele două sute de rupii ! Ele i-ar fi fost de un real folos acum cîteva ceasuri, dar acum... Acum... Aruncă bancnotele pe birou.

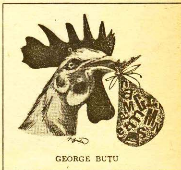
Aprinse lumina şi începu să-şi examineze cu atenţie hainele. Nu aveau nici o urmă în afară de manşeta mînecii drepte care era murdară puţin de singe. Cîteva picături de singe pe cămaşa unui doctor nu pot însemna ceva care să trezească bănuiala cuiva şi nici să bată la ochi. Aşadar nu avea de ce să se teamă.

Mai complicat era cu banii furaţi. Deşertă conţinutul buzunarelor, întinse prada pe birou şi începu să numere. În total, monedele şi bancnote, erau treizeci şi cinci de mii de rupii. Mult mai mult decît avea el nevoie. Şi-acum, ce era de făcut ? Cum să explice ? De unde-i luase ?!

Privirea îi căzu pe scrisoarea prietenului său Shrivastar şi astfel găsi o soluţie excelentă. Shrivastar pleacă în Singapore pentru a-şi găsi norocul acolo. De ce n-ar pleca şi Kaushikkar cu el ? Dacă o să cîştige ceva, dacă n-o să cîştige, tot un drac ! Va spune că a cîştigat bine, iar banii vor fi dovada cea mai bună. Încă în Singapore fiind îi va trimite intermediarului També prin poştă partea de datorie pe care o mai avea.

Între timp însă ce s-o fi întîmplînd pe colina Malabar ? S-o fi aflat de crimă ? Îl stăpînea o dorinţă irezistibilă de a se duce acolo să vadă. Încercă să se stăpînească, ceea ce reuşi peste cîteva minute, dar simţi că orice rezistenţă este zadarnică. Înţelept-neînţelept, el trebuia să se ducă şi să vadă !

Înghesui banii într-un sertar, se spălă cu

GEORGE BUŢU

rivnă, îmbrăcă o cămaşă curată şi ieşi din casă.

Apropiindu-se de colina Malabar începu să meargă din ce în ce mai încet şi să privească cu atenţie în jurul său. Nu observă însă nimic bătător la ochi. Nici măcar în faţa casei cămătarului nu observă ceva suspect. Aşadar, nimeni nu ştie nimic.

Observă însă dintr-odată că în faţa casei în care locuia cămătarul se iscase zgomot. Cîteva persoane formară în stradă un grup mic ca urmare a faptului că, din casă cineva strigase:

— Dubhash a fost asasinat !

DOVEZILE SINT MINIME

înă acum Kaushikkar nu se gîndise ce va face după ce crima va fi dată în vileag. Acum însă îşi zise că va aştepta poliţia şi că va merge odată cu ea la casa cămătarului. Era doctor, şi cine a mai văzut doctor să omoare oameni ? Cine ? Kaushikkar folosi prilejul şi o întrebă :

— Cine l-a găsit mort pe domnul Dubhash ?

— Nimeni, eu cel puţin nu ! răspunse portăreasa. Dar pe sub uşa locuinţei lui curge un firicel de sînge. Şi cu toate că draperiile sînt trase se vede că înăuntru e lumină. Trebuie deci să fie acasă, el nu lasă niciodată lumina aprinsă cînd nu este acasă.

Îşi făcură apariţia doi poliţişti şi un lăcătuş. În fruntea lor mergea un bărbat îmbrăcat civil, probabil comisarul.

— Domnule comisar ! strigă Kaushikkar.

— Ce doriţi ? îl întrebă cel strigat.

— Eu sînt doctorul domnului Dubhash.

— Cum vă numiţi ?

— Doctor Kaushikkar.

Comisarul îi făcu semn să meargă cu el.

Ajungînd la locuinţa cămătarului, comisarul îi ceru lăcătuşului să deschidă uşa. Acesta se uită pe gaura cheii după care scoase din trusă un soi de speraclu şi uşa fu deschisă pe dată. Comisarul ordonă poliţiştilor să nu lase pe nimeni să intre, apoi îl chemă pe Kaushikkar :

— Veniţi cu mine, domnule doctor.

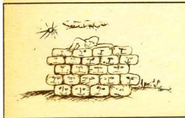
Kaushikkar îl urmă. Pe podea, de la fotoliul pe care stătea cămătarul asasinat se întindea un firicel de sînge închegat. Cadavrul făcu o impresie îngrozitoare.

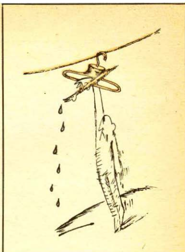
— Cineva i-a tăiat gîtul, spuse Kaushikkar. Nu mai este nimic de făcut.

— Nu vi se pare că la mijloc este un pumnal de Djadhpur ? întrebă comisarul ridicînd pumnalul aflat lîngă fotoliu.

— Mai că da !

Doctorul ridică puţin capul cămătarului şi examină rana teribilă, în vreme ce comisarul trecea în revistă întreaga încăpere.

— Casa de bani e deschisă, e vorba deci de o crimă în scop de jaf !

Comisarul deschise uşa care dădea în dormitor.

— Să chemăm un poliţist şi să aşezăm cadavrul pe pat, zise el, în felul acesta îl veţi putea examina mai bine.

Kaushikkar ar fi fost mult mai bucuros să fi rămas în birou pentru a-l putea urmări mai bine pe comisar. Lungi cît putu examinarea cadavrului. Comisarul tocmai o întrebă pe portăreasă :

— Nu aveţi idee dacă în jurul orei şase nu l-a vizitat cineva pe domnul Dubhash ?

— Nu am, pentru că eu tocmai aprindeam lămpile.

Comisarul se întoarse către Kaushikkar :

— Puteţi să-mi comunicaţi părerea dv. ca doctor ?

— Desigur, răspunse Kaushikkar aşezîndu-se la birou. Scria însă în aşa fel încît să audă tot interogatoriul pe care comisarul îl lua portăresei.

— Dar mai înainte de a vă duce să aprindeţi lămpile ? o întrebă comisarul mai departe.

— Pe lîngă casă au trecut mulţi oameni, pe unii din ei îi vedeam pentru prima dată.

— Şi n-a întrebat nici unul dintre ei de domnul Dubhash ?

— Nu, zise ea dînd şi din cap. Adică ba da :

— Cine ?

— Domnul Fernando Faria, fostul secretar al domnului Dubhash... El m-a întrebat dacă domnul Dubhash este acasă.

Kaushikkar încetă să mai scrie.

— Cînd a întrebat ?

— Pe la trei şi ceva.

Comisarul se întoarse către Kaushikkar.

— Credeţi că moartea ar fi putut surveni atunci ?

— Exclus, spuse Kaushikkar silindu-se să pară calm.

— Dar, domnule comisar, nu puteți să-l considerați suspect pe domnul Faria ! strigă portăreasa. Este un băiat cuminte, el nu-i capabil de o faptă ca asta. Şi unde mai puneți că domnul Dubhash a fost omorît după ce a fost aprinsă lumina. Or, domnul Dubhash n-o aprinde niciodată în timpul zilei..

Comisarul și Kaushikkar o asculta cu interes.

— Şi-mi mai amintesc ceva, continuă portăreasa. În timp ce urcam scările să aprind lămpile, pe la șase, am auzit cum cineva venea în urma mea pînă la primul etaj. A sunat la domnul Dubhash, după care a bătut de trei ori în ușă. Acesta era semnalul în urma căruia domnul Dubhash deschidea unor anumiți clienți și prietenilor.

— L-ați văzut cumva pe omul acela ? o întrebă comisarul.

— Nu, nu l-am văzut. Nu știu cine a fost. Dar era un bărbat, avea pasul apăsat. Sigur el este asasinul !

Kaushikkar se ridică spunîndu-i comisarului:

— Dacă mai aveți nevoie de mine, dați-mi de veste. Mîine am să plec la Singapore, dar mă întorc repede.

— Nu cred că vom avansa prea repede în acest caz, dovezile sînt minime, spuse comisarul oftind.

Kaushikkar salută și plecă.

DACĂ O SĂ AI NOROC...

Pe drumul spre casă doctorul Kaushikkar simți o mare ușurare. Se gîndi unde să ascundă banii pînă se va întoarce din Singapore. Era foarte periculos să-i lase acasă pentru că în lipsa lui poliția i-ar fi putut percheziționa locuința. Hotărî să-i împartă în mai mult pachețele și să-i trimită la cîteva oficii poștale la post restant. De aici putea să-i ridice cînd va avea nevoie.

Ajuns acasă se închise în cameră și împărți bancnotele în zece pachețele. La început vru să le pună pe toate în cutia poștală de la colțul străzii, dar tot el își zise că zece pachețele identice ar putea trezi bănuiala cuiva. De aceea își zise că cel mai bine ar fi să le ducă personal.

Se întoarse acasă numai după ce puse cele zece scrisori la zece oficii poștale diferite din Bombay. Era deja noaptea tîrziu. Se întinse imediat și dormi buștean, fără vise pînă a doua zi cînd soarele se ridicase binișor pe cer.

Cînd se trezi își dădu seama că trebuie să scrie domnișoarei Faria pentru a o înștiința de plecare. Își schimbă însă părerea zicîndu-și că cel mai bine ar fi să i-o spună verbal. Cam cu un an în urmă o îngrijise pe doamna Faria, cînd făcuse un atac de cord, de atunci trecea din cînd în cînd pe acolo, fără însă să pară cuiva că se ducea pentru Patricia.

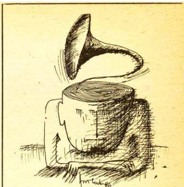
La nouă fără cîteva minute bătu la ușa familiei Faria. Auzi glasul limpede al Patriciei.

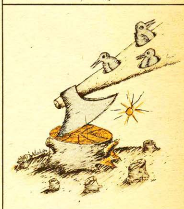
— Intrați.

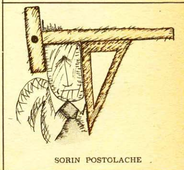
Kaushikkar deschise și o văzu pe Patricia șezînd la un birou mare, pe care erau întinse hîrtii și vopsele. Într-o parte se afla un pahar cu apă și pensule de diferite mărimi. Lucra de zor.

Văzîndu-l pe Kaushikkar mai-mai să exclame Ashok !, dar se stăpîni și strigă spre bucătărie:

— Mămico, a venit doctorul Kaushikkar.

SORIN POSTOLACHE

Doamna Faria veni din bucătărie şi-l intîmpină pe tinărul doctor. Kaushikkar spuse că a avut de rezolvat ceva prin împrejurimi şi că s-a gîndit s-o întrebe şi pe doamna Faria cum se mai simte. După care doamna Faria îi povesti despre cum mai stă cu sănătatea.

Patricia îl privi pe Kaushikkar şi i se păru că pe chipul lui se putea citi o anume încordare. Mai mult ca sigur că i se întîmplase ceva grav. Cu toate acestea, el venise pe la ele. Ce se întîmplase oare ?

În timp ce Patricia gîndea în felul acesta, se deschise uşa camerei alăturate şi intră un tînăr înalt. Doamna Faria îl prezentă :

— Fiul meu, tocmai s-a întors din Anglia.

Fernando ! Fostul secretar al lui Dubhash !

Tînărul Faria îi strînse cu putere mîna doctorului.

— Ai mei mi-au scris încă în Anglia, iar acum mi-au povestit cît de amabil aţi fost cu mama cînd a fost bolnavă. Vă mulţumesc din toată inima, domnule doctor, şi sper ca în scurtă vreme să vă putem mulţumi şi altfel decît prin cuvinte.

Kaushikkar răspunse cam strîmtorat :

— Să nu mai vorbim despre asta, şi eu vă sînt profund recunoscător pentru clipele minunate pe care le-am petrecut aici, zise el şi o privi pe Patricia.

După ce-i dădu doamnei Faria cîteva sfaturi privitoare la sănătatea ei, se ridică şi se îndreptă spre uşă. Se despărţiră, iar Patricia îi spuse :

— Vă conduc, domnule doctor.

Ajunsă pe coridor îl întrebă tulburată :

— Ce s-a întîmplat ?

— Am vrut doar să-ţi spun că după masă plec cu vaporul la Singapore, spuse Kaushikkar încet.

— Ah, pleci ?

— Da. Trebuie. Am primit de la prieten de-al meu un onorariu de două sute rupii, dar nu-mi pot achita din ei toate datoriile. Sper însă să cîştig la vreun cazinou cît să m-ajute să ies din situaţia asta disperată.

— Dar dacă o să pierzi ?

— N-o să fie cu nimic mai rău decît acum. N-am de ales.

— Ai dreptate, ca-ntotdeauna, dragule. O să te însoţesc cu gîndul...

— La revedere, Patricia. O să mă întorc curind.

— Dacă o să ai destul noroc, zise Patricia sărutîndu-l.

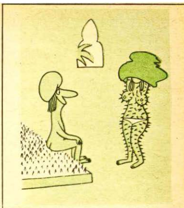
TURNURA NEAŞTEPTATĂ

Kaushikkar n-avea habar cum se juca în Singapore. Tot ce ştia el era că acolo se găseau cele mai vestite cazinouri din Asia. Atît. Plecînd din Bombay, se izbăvi şi de starea de iritare de care fusese stăpînit după comiterea crimei. Acum era la fel de liniştit cum fusese şi mai înainte.

Poate o să joace ca un ageamiu, şi ce-i cu asta ? N-au decît să rîdă de el ceilalţi, dar vor putea depune mărturie că el a fost în Singapore şi că a jucat.

În cazinoul în care intrase era aproape linişte. În jurul meselor de joc stăteau jucători care îşi încercau norocul. Toţi veniseră pentru a cîştiga...

Se apropie de o masă la care se jucau zarurile. Îi urmări cîteva clipe pe jucători şi-şi zise

că joacă „Shiva cea cu trei ochi". Nu ştia jocul, dar puse pe tabla de joc cîteva rupii, ce-o da domnul ! Cîştigă cam de zece ori pe-atîta. Strînse jumătate din rupiile cîştigate iar restul le jucă din ou. Pierdu. Tot un drac !

Jucă din nou şi banii lui duseră din nou potul. Zîmbi fără să vrea cînd se gîndi că ar fi putut-o porni doar cu cele două sute de rupii ale lui Shrivastar. Acum însă, cînd viitorul îi era asigurat de banii lui Dubhash, puşi deocamdată la oficiile poştale din Bombay, îşi putea permite să zîmbească mai departe. Jucă şi cîştigă din nou.

Cîştigul fu atît de mare încît atrase atenţia tuturor jucătorilor şi a privitorilor. Kaushikkar jucă mai departe şi iarăşi cîştigă.

În cele din urmă ieşi din cazinou şi se întîlni cu prietenul său Shrivastar cu soţia.

— Unde te duci, prietene ? îl strigă Shrivastar.

Kaushikkar îi explică de ce venise în Singapore legîndu-se foarte de faptul că şi cîştigase.

— Cu banii de la mine ? zise Shrivastar frîngîndu-şi degetele. Excelent !

— Şi nu jucaţi mai departe ? îl întrebă doamna Shrivastar.

— Am cîştigat atît cît îmi trebuia, de aceea am plecat.

— Veniţi cu noi şi jucaţi pe mîna mea, îi zimbi femeia.

Kaushikkar avu de gînd să refuze, dar Shrivastar îl prinse deja de braţ şi-l duse din nou în bar.

Se amuzară cam un ceas pe seama norocului care „uite-l nu e!, apoi părăsiră cazinoul.

— Ce faci acum ! îl întrebă pe Kaushikkar.

— Mă duc la poştă să-i trimit banii creditorului meu.

— Te însoţim. Să mergem. Nu-i departe.

După ce Kaushikkar îi trimisese intermediarului ceea ce îi era dator, se despărţi de prietenul lui şi de soţia acestuia şi începu să se plimbe prin oraş. Trase la un hotel ca lumea din apropierea portului. Vaporul pentru Bombay pleca a doua zi dimineaţa.

După cină se duse în cameră pentru a citi „Curierul de Bombay". Privirea îi căzu pe o ştire care spunea :

„Cazul asasinării cămătarului Dubhash pe colina Malabar din Bombay a căpătat o turnură neaşteptată. În urma unei minuţioase cercetări a locuinţei a fost găsit un nasture de la pantaloni împreună cu o bucăţică de material. Comisarul este de părere că nasturele provine de la pantalonii asasinului în urma rezistenţei pe care i-a opus-o victima. Iată în sfîrşit, o urmă !

Kaushikkar nu avu decît să zimbească la citirea acestui text. Rezistenţa opusă de victimă ! Ce să-ţi spun ? ! Se ridică însă brusc şi începu să-şi cerceteze îmbrăcămintea, să vadă dacă nu cumva nasturele găsit de poliţie era chiar al lui. Constatînd că nu, se simţi ruşinat de această dovadă de lipsă de încredere în sine, şi de frică...

UNDE A FOST FERNANDO ?

este o săptămînă, cînd domnişoara Faria sună la locuinţa doctorului Kaushikkar, acesta tocmai ieşea din laborator îmbrăcat într-un halat alb. Lucra la nişte cercetări.

Se îmbrăţişară iar Patricia îl întrebă :

— Ei, cum e ?

Kaushikkar îi povesti cum a fost în Singapore şi cum a cîştigat.

— Acum eşti liber, poţi să te dedici cu totul activităţii tale, îi zîmbi Patricia.

— Da, în sfîrşit ! Nici o datorie, nici o somaţie, nici o ameninţare din partea tribunalului ! Vezi ce idee bună am avut ?

— Aşa a vrut soarta... spuse Patricia. Dar, pentru că vorbim de soartă, de ce nu mi-ai spus şi mie ceva în legătură cu soarta tristă a domnului Dubhash ?

— Am şi uitat de asta, aveam atîtea griji pe cap...

— E ciudat că cineva l-a omorît la scurtă vreme după ce noi am discutat despre el şi am ajuns la concluzia că un asemenea om nu merită altceva decît moartea. Asta nu-i cea mai bună dovadă că soarta este dreaptă şi că îi este măsurată fiecăruia după cum merită ?

— Tu eşti micul meu filozof, zise Kaushikkar zîmbind. Să nu mai vorbim însă de moartea lui Dubhash, moartea lui nu ne atinge cu nimic.

— Ba ne-ar putea atinge foarte mult dacă n-am crede în justeţea destinului, spuse grav, Patricia.

— Cum aşa ?

— În gazetă scrie că asasinarea lui Dubhash este mai mult ca sigur opera vreunuia din Radjasthan sau a vreunui Sikh din Pundjab. Asta judecînd după pumnalul cu care a fost comisă crima.

— Da, ştiu... am văzut pumnalul...

— Şi-n plus, poliţia a găsit un nasture smuls împreună cu o bucăţică de material...

— Am citit şi eu despre asta, o întrerupse doctorul. Scria că a fost smuls în timpul luptei asasinului cu victima. Dar asta-i prostie, pentru că poziţia în care Dubhash a fost găsit în fotoliu exclude orice luptă. Lovitura mortală i-a fost aplicată pe neaşteptate...

— Sînt foarte bucuroasă să o aud de la tine, spuse Patricia, pentru că nasturele acela provine de la Fernando, care-l vizitase pe Dubhash în ziua crimei.

— Da, portăreasa i-a spus acest lucru comisarului.

— Deci poliţia ştie deja ! strigă Patricia. Groaznic !

— Linişteşte-te, Patricia, Fernando nu poate fi învinuit în nici un fel de această crimă pentru că el fusese la cămătar pe la trei şi jumătate, iar crima a fost făcută pe la şase. Acest fapt a reieşit din examinarea cadavrului şi din aceea că lampa era aprinsă. Ceea ce demonstrează că era întuneric sau cel puţin se lăsase amurgul.

— Asta mă bucură mult, Ashok, zise fata. Şi chiar dacă poliţia a ajuns la concluzia că nasturele este al lui Fernando, ea nu-l poate învinui de asasinarea cămătarului Dubhash.

Patricia îl privi pe Kaushikkar şi-i zîmbi recunoscătoare.

— Dar cum şi-a pierdut fratele tău nasturele în locuinţa cămătarului ? întrebă doctorul.

— Foarte simplu, răspunse Patricia. După ce s-a întors din Anglia, Fernando s-a dus la domnul Dubhash pentru a-i cere o adeverinţă privitoare la perioada care a lucrat-o la el. Domnul Dubhash i-a dat-o bucuros zicîndu-i şi că nu găseşte un teanc de acte pe care le lucrase Fernando. Fratele meu şi-a amintit că le pusese pe unul din dulapuri. S-a urcat deci pe o măsuţă pentru a lua pachetul, dar s-a dezechilibrat şi era cît p-aci să cadă. În timpul acesta i s-a rupt şi nasturele de la pantaloni.

— Dar de ce nu l-a ridicat ?

— N-a băgat de seamă atunci, ci mai tîrziu. Se-nţelege că nu era să se întoarcă pe colina Malabar numai pentru un nasture...

— Nu-ţi fie frică, spuse Kaushikkar, Fernando poate arăta unde se afla atunci cînd a fost făptuită crima, nu ?

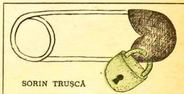
— Sigur ! strigă Patricia aprinsă toată la faţă. A fost cu noi acasă, n-a plecat nicăieri toată seara.

CITAŢIA

asturele găsit în locuinţa cămătarului ucis era de mărimea unei monede de un sfert de rupie, era confecţionat din tablă presată şi conţinea iniţialele producătorului : I.D.B. Dacă ar fi fost să se cerceteze la toţi croitorii din Bombay pentru a se vedea care din ei a cusut asemenea nasturi, poliţia ar fi avut desigur o muncă nu tocmai uşoară. Comisarul a purces însă la consultarea listei producătorilor de mărfuri de lux şi a aflat foarte repede că I.D.B. înseamnă I. Desai, Bombay.

Domnul Desai nu fu în stare să răspundă la întrebările comisarului, cu toate că acesta îl lăsase în mod voit să înţeleagă că reclama în jurul producătorului de nasturi ar fi de natură să influenţeze pozitiv comerţul cu produsele firmei. Şi pentru că domnul Desai era un bun comerciant a spus tot ce ştia, iar pînă la urmă i-a pus la dispoziţie şi registrele sale de însemnări. Aduse cîţiva nasturi ca model şi-i explică comisarului că datorită piciorului de aramă în jurul căruia aţa se învîrteşte în loc să fie cu-

sută nasturii aceştia se smulg foarte rar şi aproape de fiecare dată cu o bucată de material.

Cercetările se desfăşurară repede. Domnul Desai îi puse la dispoziţie o listă cu toţi croitorii din Bombay care cumpăraseră nasturi de la el. Ca urmare, zece poliţişti plecară de urgenţă în toate cartierele Bombayului.

Într-o dimineaţă, unul dintre ei ajunse şi la croitorul Muhammad Ali. Acesta era un cititor consecvent al gazetelor iar cînd poliţistul a intrat în magazin, el tocmai citea „Curierul de Bombay". De cum î-a văzut intrînd şi-a dat seama despre ce este vorba.

— Aha, făcu el, dv. veniţi în legătură cu crima de pe colina Malabar, nu ?

Poliţistul zîmbi şi încuviinţă.

Croitorul, care citea nu numai ştirile politice, dar şi cronica judiciară, spuse :

— Păi, eu nu ştiu dacă am să pot răspunde la toate întrebările... Ştiţi, există secrete care ţin de meserie. Unde ar ajunge lumea dacă preoţii, doctorii, avocaţii şi croitorii ar da în vileag secretele pe care le deţin ? Asta ar duce la diminuarea interesului întregii societăţi faţă de meseriile lor.

Poliţistul îşi ieşi din sărite.

— Ascultaţi, Muhammad Ali, fie îmi arătaţi lista clienţilor dv., fie mă întorc în cîteva minute cu ordin de la judecătorul de instrucţie pentru percheziţionarea locuinţei. S-ar putea să aveţi neplăceri pentru că aţi îngreunat îndeplinirea acestei sarcini. Ce faceţi ?

— Păi, aveţi dreptate, zise croitorul dînd din cap.

— Folosiţi şi dv. nasturii firmei I.D.B., nu-i aşa ? întrebă poliţistul.

— Da, sigur că da, răspunse Muhammad Ali. Sînt excelenţi şi nu se rup cu una cu două. Mă străduiesc să-i pun numai pe cei mai buni.

După ce rosti aceste cuvinte se ridică şi luă dintr-un sertar un registru în care erau trecute toate datele legate de clienţi, inclusiv ziua în care dăduse nasturii.

— Bine, am să vă spun cui i-am confecţionat în ultima vreme pantaloni cu nasturi dintr-ăştia, şi începu să răsfoiască de la urmă, întrucît el folosea limba urdu. Au fost trei bărbaţi, dar pe dv. vă interesează doar unul, asasinul. Spunea că este din Kaşmir, dar mai mult ca sigur era din Afganistan. Se numea Abu Bakr, dacă nu cumva minţise. Avea ca la treizeci de ani, era brunet, de statură mijlocie, cu ochi negri şi mustaţă şi cu o cicatrice pe obrazul drept, spuse croitorul.

— Vă mulţumesc, spuse poliţistul luîndu-şi la revedere.

— V-am stat cu multă plăcere la dispoziţie, răspunse Muhammad Ali.

Ajuns în uşă poliţistul se întoarse şi zise :

— Deci pantaloni cu nasturi I.D.B. aţi cusut la trei bărbaţi după cum spuneaţi, nu ?

— Da, doar v-am spus-o chiar eu, de la bun început, dar ceilalţi doi n-au cum să vă intereseze. Sînt oameni binecunoscuţi.

— Păi chiar şi aşa... Spuneţi-mi numele lor.

— Atunci bine, începu el fără nici o ezitare. E vorba de domnul Dikshit, scriitorul, iar celălalt este tînărul domn Faria, care s-a întors de curînd din Anglia.

Poliţistul deveni foarte atent.

— Fernando ?

— Da, dar îl cunoaşteţi ?

Poliţistul nu răspunse şi plecă salutînd.

În după amiaza aceleiaşi zile la locuinţa familiei Faria îşi făcu apariţia un necunoscut. Fernando, care deschise uşa, îl întrebă :

— Ce doriţi ?

— Îl caut pe domnul Fernando Faria, răspunse noul venit.

— Eu sînt, dar despre ce este vorba ?

— V-am adus o citaţie din partea domnului judecător de instrucţie, răspunse individul.

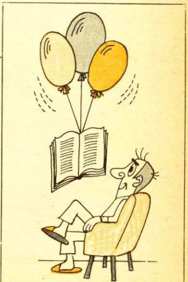
SUSPECT DE CRIMĂ

Fernando îşi imaginase că judecătorul de instrucţie din citează doar ca martor, nicidecum ca suspect de a fi comis o crimă. Îşi zise că trebuie să răspundă în aşa fel încît să-l convingă pe judecător că este nevinovat şi că despre crimă nu ştie cu nimic mai mult decît ştiu toţi ceilalţi.

Judecătorul era un tînăr elegant cu privire pătrunzătoare. Fernando văzu cum imediat după venirea lui la uşă se postaseră doi jandarmi înarmaţi. Judecătorul îl întrebă numele, data naşterii şi adresa. Într-un colţ al sălii, un grefier zgîriia cu rîvnă pe o hîrtie tot ce răspundea el. După aceea judecătorul începu interogatoriul propriu-zis.

— Cîndva dv. aţi fost secretarul domnului Dubhash ; de ce aţi părăsit această ocupaţie ?

— La domnul Dubhash n-aveam pic de timp pentru mine. Veneam la ora opt dimineaţa, mîncam la el, şi abia la ora şapte seara puteam pleca acasă, la cină. La opt şi jumătate trebuia să fiu din nou înapoi şi să rămîn pînă la zece sau chiar pînă la zece şi jumătate. Speram să pot continua studiile întrerupte din pricina morţii tatălui meu, dar la domnul Dubhash acest lucru a fost imposibil. Acesta este motivul pentru care am plecat de la el.

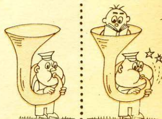

— După aceea unde ați lucrat ?
— La domnul Taraporevala, la el nu trebuia să lucrez pînă seara.
— Cît ați stat la el ?
— Aproape trei luni, după aceea am plecat în Anglia.
— De ce ? Doreați să vă continuați studiile în drept ?
— Mi-am dat seama că uitasem multe lucruri și că ar trebui s-o încep iarăși cu inceputul. Nu-mi puteam permite acest lucru de aceea am hotărît să caut ceva în Anglia.
— Cînd v-ați întors la Bombay ?
— În urmă cu paisprezece zile.
— L-ați vizitat pe domnul Dubhash la locuința lui, da ? De ce v-ați dus la el ?
— Voiam să-i cer o adeverință cum că am lucrat la el.
— Asta s-a întîmplat în ziua în care domnul Dubhash a fost asasinat ?
— Da, domnule, răspunse Fernando foarte ferm.
— La ce oră ?
— Am ajuns la el cam pe la trei și am plecat la patru fără un sfert.
— Și v-a dat adeverința ?
— Da, a fost foarte binevoitor. Aceasta e adeverința, zise Fernando scoțînd din buzunar o hirtie împăturită.
Judecătorul examină hîrtia. Prin ea cămătarul adeverea că Fernando Faria lucrase la el ca secretar timp de doi ani și că a fost un lucrător corect, conștiincios și respectuos.
— Ce-ați făcut după ce ați plecat de la domnul Dubhash ?
— Am mers încet pe colina Malabar pentru că nu aveam unde să mă grăbesc. Cîteva clipe bune m-am plimbat apoi pe Marine Drive de unde m-am întors acasă pentru că începuse să plouă, explică Fernando. După aceea n-am mai plecat nicăieri.
— La ce oră v-ați întors acasă ?
— La cinci și ceva.
— În seara ceea a vizitat-o cineva pe mama dv. ?
— Nu, nimeni, răspunse Fernando. Sora mea Patricia s-a întors cam pe la șapte.
— Venind spre casă n-ați intîlnit vreun vecin sau vreun cunoscut ?
— Nu.
Judecătorul de instrucție tăcu puțin apoi continuă.
— Aș mai avea încă o întrebare : cu ocazia vizitei la domnul Dubhash nu v-ați pierdut cumva un nasture ?
— Da, da, răspunse Fernando, mi-am pierdut un nasture de la pantaloni...
Și începu să povestească întîmplarea cu pricina.
Judecătorul nu-l mai întrebă nimic. Discută ceva cu secretarul fără însă ca Fernando să-și dea seama ce. După ce îi citi întregul proces-verbal, pe care Fernando îl semnă, judecătorul spuse :
— Ca urmare a împrejurărilor reieșite din interogatoriul dv. și din depozițiile martorilor, vă arestez ca suspect pentru crimă în scop de jaf, comisă asupra cămătarului Dubhash !

NOI ÎL AVEM PE VINOVAT

Doamna Faria era distrusă. Fiul ei ridicat de poliție ! Ședea pe un scaun, cu mîinile în poală cu capul plin de gînduri. Se ridică brusc și alergă spre căminul pe care pregătea mîncarea preferată a lui Fernando — pilaf cu carne de miel. Orele treceau, dar Fernando nici gînd să vină. Pilaful era gata demult, se răcise. Din nou încălzit și din nou sleit. Începu să plîngă.
Dac-ar veni măcar Patricia...
În sfîrșit, pe trotuar se auziră pașii ei ușori și grăbiți. Doamna Faria se duse să-i deschidă. Aproape să leșine cînd văzu expresia de disperare de pe chipul fiicei sale.
— Tu știi deja ? strigă ea. Cum ai aflat ?
— Fernando mi-a trimis un bilet, răspunse Patricia citindu-i mamei sale conținutul :
„Dragă surioară,
după interogatoriu judecătorul m-a arestat și m-a trimis în detenție. Spune-i asta cu multă grijă mamei, precum și că poliția o să-și dea repede seama de lipsa de temei a învinuirii care mi se aduce și mă va pune în libertate.
Ai grijă de mama în aceste clipe grele.
Vă îmbrățișez și vă sărut pe amîndouă,
Fernando"
Doamna Faria plîngea cu suspine. Patricia încerca s-o liniștească cum știa.
— Nu plînge mamă. Plînsul nu ajută la nimic...
— Acum ce putem face ? întrebă cu disperare în glas doamna Faria.
— Mai întîi am să mă duc la domnul doctor Kaushikkar, răspunse fata hotărîtă.
— Bine, bine, fu mama de acord. Dar nu mă lăsa singură multă vreme... Să te-ntorci cît poți de repede...
Pe întregul drum Patricia mai mult alergă decît merse la pas. Ajunse la locuința lui Kaushikkar gîfîind toată. Sună și veni să-i deschidă servitorul Bachashi, care revenise în slujba doctorului. Patricia intră furtună în biroul lui Kaushikkar.
Kaushikkar se ridică repede și-i ieși în întîmpinare. Îl surprinse expresia de groază de pe chipul ei și o întrebă :
— Patricia, draga mea, ce s-a întîmplat ?
— L-au arestat pe Fernando, spuse Patricia și începu să plîngă.
— Ah ! făcu Kaushikkar surprins.
Crezuse că nu-l vor aresta. Crezuse cu tărie că poliția nu poate aresta un om care-l vizitase

NIC. NICOLAESCU

cu totul întîmplător pe cămătar cu cîteva ceasuri mai înainte ca acesta să fie asasinat.

Cînd se hotărîse să-l omoare pe Dubhash nici prin cap nu-i trecuse că un om nevinovat ar putea fi învinuit de comiterea crimei. Își imaginase că această crimă va rămîne nedescoperită, ca atîtea altele aflate în arhiva poliției. Și, iată, judecătorul de instrucție îl aresteazâ pe un nevinovat, care pe deasupra mai este și fratele fetei pe care Kaushikkar o iubea! Asta îl buimăci pur și simplu. Și acum ? !

— Trebuie să-l aperi, spuse încet Patricia.

— Eu ? Cum să-l apăr eu ? întrebă Kaushikkar oarecum iritat.

— Te duci la judecător și-i spui cum și cînd s-a comis crima, după datele furnizate de examinarea cadavrului. Din astea reiese foarte clar că Fernando nu poate fi criminalul !

— Cum să mă duc la judecător dacă n-am fost citat ? spuse rece Kaushikkar. El singur hotărăște cine și cînd este chemat ca martor.

De unde la început își exprimase compasiunea și părerea de rău pentru Fernando, acum la el predomina egoismul și simțul de autoconservare.

— Dar tu deții niște amănunte, interveni Patricia, care îl vor ajuta pe judecător să-l găsească pe adevăratul făptaș !

— Aș apărea în postură de apărător al lui Fernando.

— Păi tocmai asta îți și cer ! Așa-i că te duci ? Kaushikkar ezită, dar spuse în cele din urmă :

— Bine, am să mă duc mîine dimineață.

Patricia îl îmbrățișă.

— Dragul meu Ashok, știam că ai să-l aperi...

După aceea se despărțiră. Patricia întorcîndu-se acasă pentru a o liniști pe mama ei.

Kaushikkar rămase încurcat. Nu putea lăsa ca vina pentru comiterea crimei să cadă asupra unui om nevinovat, pe de altă parte, a-l apăra însemna a-i lua poliției omul suspect. Și dacă poliția nu are suspecți, ea începe să și-i caute. Iată pericolul cel mare !

După ce se întinse pe pat, Kaushikkar hotărî irevocabil : nu se va duce la judecător și va lăsa lucrurile să-și urmeze făgașul.

Trezindu-se a doua zi, hotărîrea de cu seară nu i se mai păru a fi cea mai bună. Mîncă ceva și ieși din casă.

Judecătorul îl primi imediat. Kaushikkar îi spuse pentru ce venise și-i explică cum că Dubhash fusese omorît instantaneu, fără să se fi așteptat la așa ceva, că nu avusese loc nici o

luptă între el și asasin și că moartea trebuie să a survenit în jurul orei șase.

— Toate astea le-ați arătat în referatul privitor la examinarea cadavrului, domnule doctor, spuse judecătorul. De ce mi le mai repetați și acum ?

— Pentru că — răspunse Kaushikkar — atunci cînd am scris referatul nu știam că în locuința cămătarului va fi găsit un nasture de la pantalonii fostului lui secretar și că din asta vor fi trase concluzii false.

— Părerea dv., domnule doctor, zise rîzînd judecătorul de instrucție, este negativă. Vă exprimați dezacordul față de părerea noastră, dar nu propuneți o alta. Noi îl avem pe vinovat, dv. nu ne puteți arăta un altul. Sau puteți ? !

Și-l privi pe Kaushikkar foarte pătrunzător.

Kaushikkar răspunse neliniștit :

— Nu, asta nu !

Și nu-i mai rămăsese decît să plece.

„Mai mult n-am să fac, să nu-mi dăunez mie însumi", își zise în gînd în timp ce se îndrepta spre casă.

TIGRUL UCIDE, APOI DOARME ; OMUL DUPĂ CE UCIDE, STĂ DE VEGHE !

aushikkar luă toate examenele cu excelent și cîștigă convingător amîndouă concursurile. În prelegerile sale remarcabile despre bolile de inimă el dovedi atîta ascuțime și fundament științific, încît pînă și adversarii lui trebuiră să recunoască că au în față un specialist de înaltă clasă.

A fost un succes magistral. Ce însemna moartea unui cămătar pe lîngă un asemenea triumf ? Și ar fi uitat cu totul de moartea lui Dubhash, dacă Fernando, arestat, n-ar fi fost tradus în fața instanței în următoarele săptămîni. Singur acest element fu de natură să-i strice, din cînd în cînd, buna dispoziție. Personal se simțea într-o siguranță deplină și era sigur că poliția n-avea acum să-i calce pe urmă.

Trebuia însă să facă ceva pentru sărmanul Fernando, arestat fără vină. Moartea unui cămătar bătrîn și bolnav nu însemna nimic pe lîngă faptul că pe Fernando îl amenința munca silnică pe viață într-una din insule sau chiar execuția. Așa ceva nu trebuie să se întîmple !

Într-una din miercuri se duse din nou într-o vizită prietenească la pictorul Djadav, la care nu mai fusese de cînd cu încercarea zadarnică de a face un împrumut de la Kishor. A fost întîmpinat furtunos și sincer, criticat însă că-și vizitează atît de rar vechii prieteni.

După aceea își văzură cu toții de discuția începută pe baza ideii din repanishad, pe care avocatul Néné o exprimase cîndva astfel : „Tigrul ucide și doarme. Omul ucide și stă de veghe!".

Kaushikkar ascultă părerile și remarcile prietenilor săi și în adîncul sufletului lui regreta că nu putea aduce în discuție și experiența proprie. Atîta vreme cît asasinarea bătrînului cămătar nu-i făcu griji, dormi foarte bine, somn adînc. Îl căută cu privirea pe avocatul Néné, dar acesta nu era acolo în ziua respectivă.

După ce discutară, fumară și băură, cei prezenți începură să se risipească. Primul plecă Kishor, poate de teamă ca nu cumva Kaushik-

kar să-l obosească din nou cu cererea lui de împrumut.

În încăpere rămaseră numai Djadav, Devsthali și Kaushikkar. Doctorul îi ceru profesorului să-i recomande un bun apărător pentru Fernando Faria. Prietenii aflară din gazete despre acest caz, Kaushikkar le relatase însă și unele amănunte pe care nu le știau. Le explică și pentru ce este interesat în eliberarea nevinovatului Fernando Faria. Cei doi tăcură.

— Dragă doctore, spuse mai apoi profesorul Devsthali, v-aș putea recomanda să încredințați acest caz avocatului Néné. În urmă cu cîțiva ani acesta era încă... eh, de ce să n-o spunem, era cam pripit, iar cuvîntările îi erau pline de atari idei. De atunci însă s-a maturizat mult. În plus, Néné vă este și îmi este prieten și va arăta cazului Faria, și din acest motiv, o atenție deosebită.

Djadav vorbi și el în același sens, zicînd că ar fi bine să-l caute pe Néné chiar a doua zi.

— Du-te după el la tribunal, dimineața devreme. Mai tîrziu va fi greu de găsit, pentru că tot timpul liber și-l consacră pregătirilor pentru nuntă. De aceea nici n-a venit astăzi printre noi.

— Cuuuum ? făcu Kaushikkar. Néné se căsătorește ?

— Da, faptul e cert, spuse profesorul Devsthali. Fără ce cineva să prindă de veste, Néné s-a îndrăgostit de fata adorabilă a uneia dintre cele mai mari dansatoare ale noastre. Și dragostea lor a fost atît de înfocată, încît după o anume vreme, fata a adus pe lume un băiețel. La început Néné s-a opus căsătoriei, dar pînă la urmă a cedat insistențelor mamei fetei. Zestrea e de două sute de mii de rupii...

Kaushikkar fu surprins de prea multele coincidențe, dintre soția lui Néné și fata pe care i-o recomandase Dubhash. Se gîndi la asta tot drumul spre casă. În cele din urmă făcu însă cu mîna un semn a lehamite.

APARE DOAMNA KARANDJI

Kaushikkar crezuse că avocatul Néné îi va întări convingerea că eliberarea lui Fernando din detenție e-o chestiune doar de zile și că va fi recunoscut ca nevinovat. Asta în cazul că va fi tradus în fața instanței. Se înșelase însă.

Néné îi spuse :

— Dv., doctore, nu știți că atunci cînd era angajat la Taraporevala a împrumutat, fără știrea acestuia, treizeci și cinci de rupii. Pînă să-i apuce să-i pună la loc, Taraporevala l-a dat afară din lipsă de încredere. Învinuirea este o infracțiune, apoi crimă în scop de jaf. Îl și aud de pe acum pe acuzatorul public cu cîtă plăcere va prezenta aceste lucruri.

Kaushikkar nu găsi răspuns.

— Dar chiar dacă va fi tradus în fața instanței, spune în cele din urmă, asta nu înseamnă că va fi condamnat, ce părere aveți ? Doar este nevinovat !

— Omul poate fi condamnat chiar nevinovat fiind, răspunse avocatul. Se-ntîmplă mai des decît îți închipui, prietene. Din această cauză prefer să fiu apărător decît să fac pe acuzatorul sau pe judecătorul. Sînt de părere că e mai bine să eliberezi un răufăcător decît să condamni un om nevinovat.

Kaushikkar plecă neliniștit din clădirea tribunalului. Cu ocazia altei vizite o întîlni din întîmplare și pe soția avocatului, în care o recunoscu pe fata despre care-i vorbise Dubhash.

„Ia te uită, își zise în gînd, asta ar fi putut fi soția mea ! Aș fi cîștigat două sute de mii, iar Dubhash ar fi rămas în viață !"

Și rîse gîndindu-se la copilul ei. Și nu regreta crima făptuită.

Mai tîrziu, gîndindu-se din nou la toate astea, ajunse la concluzia, că conștiința, așa cum este ea înțeleasă, este ceva foarte ciudat... Dar, ce este conștiința, la urma urmelor ? Nu-i doar o noțiune ? Kaushikkar era convins că așa este.

Într-o după amiază, spre seară, Patricia veni la Kaushikkar cu chipul limpede. Ardea toată de bucurie.

— E salvat ! strigă ea dintre uși.

— L-au dat drumul? întrebă Kaushikkar sincer emoționat.

— Nu, asta nu, dar asta nu are nici o importanță acum. Putem însă aștepta liniștiți înfățișarea la tribunal și cu încredere într-un rezultat bun.

— Dar vorbește odată, Patricia! spuse Kaushikkar foarte curios.

— Știi, cred, că săptămînalul „Mumbai" a publicat pe prima pagină portretul lui Fernando. Am crezut că mor cînd am văzut pentru prima dată la chioșc acest ziar. Și, cu toate astea, ziarul în cauză înseamnă salvarea lui Fernando ! Ieri după masă am primit de la portăreasa casei în care locuise acel bătrîn cămătar, un bilet prin care îmi spunea să-i fac o vizită pentru a-mi aduce la cunoștință ceva care o să mă bucure. Mi-a spus că o să mă ducă la o doamnă care l-a văzut cu ochii ei pe adevăratul asasin al cămătarului.

— Ah ! strigă Kaushikkar.

Vestea asta îl zgudui, nu fu în stare să scoată un singur cuvînt. Ca și cînd din senin, l-ar fi lovit un trăznet !

Portăreasa m-a condus apoi la doamna Karandji.

Patricia era atît de captivată de povestirea ei că nici nu băgă de seamă că buzele lui Kaushikkar se făcuseră albe și în ochii îi fulgeră ura.

— Doamna Karandji m-a primit foarte amabilă. Stătea într-un pat lîngă fereastră și mi-a spus că în ziua crimei a citit toată după amiaza apoi întrerupse cititul întrucît se întuneca. Privirea i se plimba de colo-colo și căzu deodată asupra ferestrei domnului Dubhash, unde un

bărbat inalt tocmai incerca să tragă draperia. Cămătarul a aprins lampa iar lumina ii căzu individului exact pe față. Doamna Karandji il văzu foarte bine. Era un bărbat zdravăn, cu trăsături expresive, cu mustăți și bine imbrăcat. După aceea draperia a fost trasă și n-a mai putut vedea nimic.

Văzind portretul lui Fernando in gazetă doamna Karandji și-a dat repede seama că cel din fotografie nu-i bărbatul pe care il văzuse in locuința domnului Dubhash cu citeva clipe inainte de comiterea crimei. Mai mult ca sigur că mărturia doamnei Karandji o să-l salveze pe Fernando, sfirși Patricia.

Il privi, plină de speranțe, in ochi. Fața lui era schimonosită, fruntea plină de sudoare.

— E o speranță neintemeiată, se strădui Kaushikkar să-și regăsească liniștea. Ceea ce reprezintă o dovadă pentru doamna Karandji, pentru tine sau pentru mine, nu reprezintă o dovadă și pentru tribunal sau pentru juriu.

— Bine, dar ea este o doamnă serioasă, văduvă, proprietăreasa unei case cit toate zilele.

— Da, dar eu mă gindesc la starea sănătății ei. Spuneai că stătea in pat și cind ai fost acolo, nu? De ce?

— Cu un an in urmă a suferit un infarct și de atunci este paralizată, răspunse Patricia.

— Imi pare foarte rău că-ți iau speranța, spuse Kaushikkar, care iși recăpătase increderea de sine, dar ca doctor trebuie să iau in considerație acest lucru.

Trebuie insă să-și recunoască sie insuși că infarctul doamnei Karandji nu avea nici cea mai mică influență asupra vederii ei, nici asupra capacității ei spirituale. Da, el o știa bine pe doamna Karandji, foarte bine.

Gindurile triste ale lui Kaushikkar fură intrerupte de Patricia.

— Dar doctorul ar putea dovedi dacă privirea și starea psihică a doamnei Karandji sint in ordine pentru a putea fi luate ca mărturii demne de crezare, nu?

— Asta da, fu de acord Kaushikkar.

— Și ce-ar fi dacă doctorul acela ai fi chiar tu?

— Eu? Strigătul lui Kaushikkar semănă cu urletul unei fiare rănite. A se arăta in fața doamnei Karandji ar fi insemnat tot una cu mersul de bună voie la eșafod. Nici să nu te gindești la asta, zise el.

— De ce? Doar este vorba de salvarea lui Fernando, iar doamna Karandji este foarte amabilă. Sigur o să fie de acord s-o examinezi.

— Nu vreau și gata!

— Atunci am să mă duc și o să fac singură tot ce-mi stă in putință!

Și plecă.

UCIGAȘUL CARE EXAMINEAZĂ

A doua zi Kaushikkar se duse la avocatul Néné. Intenția sa-i spună că doamna Karandji il văzuse pe adevăratul asasin, dar mai avea de gind să să-i bareze, cu autoritatea lui de doctor, drumul spre tribunal. Nu avu insă succes.

Nici nu incepu bine să-și expună rezervele că Néné il intrerupse.

— S-ar putea ca din punct de vedere medical să aveți dreptate, dar nu-i menirea noastră să atragem judecătorului atenția asupra unor lucruri care ar putea diminua valoarea măturiilor in favoarea tinărului Faria. Sint apărătorul lui și trebuie ca mărturia doamnei Karandji s-o folosesc cum este mai bine.

Kaushikkar tăcu și se uită in pămint. Vorbi după citeva clipe:

— Nu am avut de gind să diminuez mărturia doamnei Karandji, am vrut doar, in calitatea mea de doctor, să atrag atenția asupra slăbiciunilor ei.

— N-aveți nici o teamă, o va face acuzarea. Noi trebuie să susținem că doamna Karandji este atit de proaspătă sufletește și are o vedere atit de bună, incit tribunalul trebuie să țină seama de ea. De altfel, descrierea asasinului făcută de doamna Karandji este destul de neutră și se potrivește mai multor persoane. Și dv., de pildă...

— Și mie? strigă Kaushikkar.

— Da, spuse Néné calm. Sinteți zdravăn, aveți trăsături expresive, aveți mustață și sinteți bine imbrăcat. Pericolul pentru noi provine din această nedefinire. Va trebui să procedăm altfel.

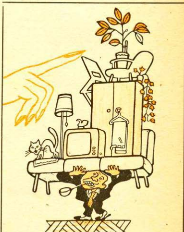
Judecătorul de instrucție nu știe deocamdată nimic despre doamna Karandji iar noi n-o să facem acum uz de mărturia ei. O să cerem să fie interogată numai in timpul infățișării iar ea va declara că tinărul de pe banca acuzaților nu este bărbatul pe care ea l-a văzut trăgind draperia in locuința cămătarului in clipele fatale din ziua crimei. Asta va avea un efect deosebit asupra completului de judecată și a juraților. Acuzatorul public o să fie luat pe nepregătite.

Această idee ii convenea și lui Kaushikkar pentru că in felul acesta putea evita și intilnirea cu doamna Karandji.

— Intenționați deci să o aduceți pe doamna Karandji in fața juriului in ziua infățișării. Dar sinteți sigur că starea sănătății ei nu vă va da peste cap intențiile?

Néné rise:

— S-ar putea și asta, dar in acest caz mă bizui in primul rind pe dumneavoastră, doctore.

— Și ziceai că nu te pricepi să muți mobila!?

— Pe cine am onoarea să anunţ ?

— Cum adică ?
— O veţi examina chiar dv. pe doamna Karandji şi veţi avea grijă de ea.
— Dar eu nu sînt doctorul ei !
— Deveniţi cu această ocazie.
— E neplăcut, spuse încet Kaushikkar, să mă bag peste altcineva.
— N-o să vă băgaţi peste nimeni, veţi fi invitat să o faceţi... Nu puteţi refuza ! N-o să vă lase conştiinţa !
„Conştiinţa ? Phi !"
Nu numai Patricia, dar acum şi avocatul Néné, apărătorul lui Fernando, îi cereau ca el, ucigaşul lui Dubhash, s-o examineze pe doamna Karandji.
Doctorul se despărţi de avocat cu capul plin de gînduri negre şi se duse s-o viziteze pe doamna Faria. Asta pentru a vedea ce făcuse Patricia între timp.

UN DOCTOR INCAPABIL

P atricia încă nu s-a întors, spuse doamna Faria. S-a dus pînă la doamna Karandji, pe colina Malabar. Poate ar fi mai bine, domnule doctor, dacă v-aţi duce şi dv. la doamna Karandji. Aţi găsi-o şi pe Patricia acolo.
Kaushikkar îşi zise plin de dezgust că asta-i ca un făcut — toată lumea îl împinge către unicul martor al crimei sale !
Discuţia se amplifică încet-încet, fără însă ca de vină să fie doamna Faria. În cele din urmă se auzi glasul Patriciei care se întorcea acasă.
— Dv. sînteţi aici, domnule doctor ? strigă ea cînd îl văzu pe Kaushikkar. E foarte frumos din partea dv. că aţi venit să ne aduceţi veşti.
— Mai întîi spuneţi dv., domnişoară, îi ceru Kaushikkar din cale-afară de curios, dacă lucrurile merg sau nu în favoarea lui.
— Mi se făcuse inima cît un purice în timp ce urcam scările locuinţei doamnei Karandji. recunoscu Patricia. Nu eram sigură că doamna Karandji, mă va primi vizita mea fiind neanunţată. Dar a ieşit totul bine.
Doamna Faria îşi încrucişă miinile pentru a se putea concentra mai bine.
— Şi despre ce aţi vorbit ? întrebă Kaushikkar nerăbdător...
— O să ajung îndată şi la asta, spuse Patricia, mai întîi însă trebuie să vă rog să mă iertaţi. Vreau să spun că am inventat ceva la care nu aveam dreptul, continuă ea şi-l privi pe Kaushikkar.
— Să-mi cereţi mie iertare ? făcu Kaushikkar.
— Da, încuviinţă Patricia. Întrucît nu aţi vrut s-o vizitaţi pe doamna Karandji în calitate de doctor, i-am cerut să vă primească în cursul zilei de mîine în calitate de prieten bun al familiei noastre, care cunoaşte bine cazul fratelui meu.
— Cum aţi putut face una ca asta? V-am spus doar că...
— Ştiu, dar doamnei Karandji nu-i apăreţi în chip de doctor, ci de prieten, în ce priveşte eliberarea lui Fernando, are acelaşi interes ca mama mea şi ca mine. Cu ocazia acestei convorbiri aţi putea s-o observaţi pe doamna Karandji fără ostentaţie şi să vă convingeţi că infarctul, după cîte mi se par mie, nu a lăsat nici un fel de urme, nici asupra privirii ei, nici a stării psihice.
Kaushikar nu asculta ce spunea, se gîndea cu încordare ce să-i răspundă.
— Da, domnule doctor, intră în vorbă şi doamna Faria, privindu-l rugător, fiţi atît de bun şi ajutaţi-ne. Sînteţi singurul nostru ajutor...
— Doamna Karandji a acceptat cu multă bucurie să mergem mîine împreună, adăugă Patricia.
— Ar fi zadarnic, refuză Kaushikkar. Dacă o observaţi dv. este mai mult decît suficient pentru a putea spera că mărturia doamnei Karandji va avea asupra juriului efectul aşteptat. Eu n-am să merg la ea mîine. E suficient dacă o să-i spuneţi ce am discutat cu avocatul Néné, zise Kaushikkar şi începu să descrie desfăşurarea vizitei sale la avocat şi la ce concluzie au ajuns.
— Dar de ce avocatul Néné nu vrea să folosească mărturia doamnei Karandji pentru eliberarea lui Fernando din detenţie ?
— Indiferent care îi sînt motivele, spuse Kaushikkar, nouă nu ne rămîne decît să ne bizuim pe el. Néné este de părere că ar fi neînţelept să aruncăm în arenă, încă înaintea înfăţişării de la tribunal, atuul nostru cel mai bun.
— Néné e avocat, el se pricepe la toate tertipurile avocăţeşti, spuse Patricia îmbrăţişind-o

pe mama ei. Trebuie să avem încredere în el și să-l ajutăm așa cum ne cere.

— Am uitat să vă mai spun, continuă Patricia lipindu-și privirea de Kaushikkar, că doctorul doamnei Karandji este domnul Pandit. Îl cunoașteți ?

— Un guraliv orgolios, răspunse repede Kaushikkar, care sub mască oficială încearcă să-și ascundă incompetența și goliciunea sufletească.

Dar abia pronunță aceste cuvinte și își dădu seama că făcuse o altă greșeală. Trebuia să spună că doctorul Pandit este un doctor excelent și că în cercurile specialiștilor se bucură de stimă și considerație. Prin aceasta îi oferise Patriciei un nou motiv ca aceasta să insiste s-o viziteze pe doamna Karandji.

Ceea ce Patricia și făcu.

— Dacă doctorul Pandit este atît de incapabil, pe cît afirmați, atunci n-avem cum presupune că o va lecui pe doamna Karandji pentru a se putea înfățișa tribunalului.

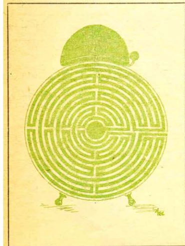
La asta Kaushikkar nu mai avut ce să răspundă și își luă foarte grăbit la revedere.

LA MARGINEA PRĂPASTIEI

Pe drumul spre casă Kaushikkar nu se gîndi decît cum să facă pentru a evita vizita la doamna Karandji. Era convins că o rezistență excesivă ar putea trezi o bănuială neplăcută. Pînă la urmă tot va trebui să facă această vizită. Era asaltat din toate părțile : Patricia, mama ei, avocatul Néné. Și cine știe cine o să îi se mai alăture ?

Fusese atît de convins că nu-l pîndea nici un pericol de a fi dat în vileag, încît nu prevedea nimic din ceea ce l-ar fi putut amenința. Și iată, dintr-o dată, apare această doamnă Karandji ! Și cine-o să mai apară mîine ? Poimîine ? Se va sfîrși vreodată urmărirea aceasta ?

Dacă ar vizita-o pe doamna Karandji, aceasta categoric l-ar recunoaște și n-ar ezita s-o spună în fața tribunalului. Dar și dacă, deocamdată, ar reuși să amîne vizita, tot o va întîlni în sala tribunalului, întrucît și ei este citat ca martor. Nu cumva îl amenința pericolul ca el să fie recunoscut chiar acolo și că o să se producă ceva senzațional, dar alt senzațional decît cel prevăzut de Néné ?

Singura garanție ar fi fost să-și schimbe într-atît fizionomia, încît să nu-l recunoască nimeni în afara unor prieteni foarte apropiați. Mustața stufoasă și părul lung au rămas atît de bine întipărite în memoria doamnei Karandji încît aceasta nu le poate uita. Ce-ar fi să se radă și să se tundă ? Ar fi suficient să între la cel mai apropiat frizer și orice pericol de a fi trădat dispare...

Numai că și Néné subliniase că descrierea asasinului, așa cum o făcuse doamna Karandji, se potrivește și lui. Și dacă s-ar tunde și s-ar bărbieri, nu l-ar face pe Néné să se gîndească de ce a făcut-o tocmai acum ? N-ar fi vorba oare de o nouă lipsă de prevedere, care în loc să-l apere, l-ar face și mai suspect ?. Și ce-ar spune Patricia de una ca asta ?

Ar fi trebuit să se radă și să se tundă de cum l-a omorît pe cămătar ; fusese un prost că nu se gîndise la asta. Dar de unde să fi știut că-l văzuse cineva ?

Iată-l deci la marginea prăpastiei. Ce era de făcut ?

Se găsea în plină stradă, îndreptîndu-se spre frizerie cînd, deodată, își zise că frizerul acela guraliv ar putea umple lumea că doctorul Kaushikkar s-a tuns și s-a ras pe nepusă masă. Se hotărî să se ducă la un frizer care nu-l cunoștea. Pe drum își dădu însă seama că va trebui să explice cumva Patriciei schimbarea fizionomiei și că ar fi deci mai bine dacă ar pregăti-o dinainte.

Își zise despre sine că nu-i capabil să ia o hotărîre, că e nesigur, că bîjbîie, și că toate mijloacele pe care se străduiește să le folosească pentru apărarea sa sînt mizerabile și poartă în ele pericolul de a fi trădat.

Se întoarse acasă într-o dispoziție îngrozitoare.

NICI O URMĂ DE MUSTAȚĂ

A doua zi era duminică. Cînd domnișoara Faria sună la ușa locuinței lui Kaushikkar pe la ora cinci după amiază, îi deschise însuși doctorul, întrucît sluga Bachshi era liber duminica.

Patricia vru să-l îmbrățișeze dar Kaushikkar se eschivă ușor. Fata îl privi fără să înțeleagă.

— Ce s-a întîmplat ? îl întrebă încet.

— Nimic, sau aproape nimic.

— Ești cumva bolnav ?

— Nu, asta nu, dar nu te pot îmbrățișa și săruta, precum aș dori, dintr-o măsură de prevedere.

— Dar ce ai ? Vorbește odată ! zise Patricia și-l privi îngrijorată.

— N-aș putea spune precis, dar de cîteva zile mă tem că sufăr de o boală neplăcută de piele, care cuprinde în special pielea capului și a feței. S-ar putea desigur vindeca, numai că pentru asta ar trebui să mă tund și să mă rad. Este o boală molipsitoare și cum n-aș vrea pentru nimic în lume să te văd tunsă, trebuie să-mi înfrînez dorința de a te îmbrățișa și săruta.

— Dar urmezi un tratament ?

— Încă nu. Mai intii ar trebui să mă duc la frizer. Iar peste citeva zile am să te pot imbrățișa și săruta din nou, dacă n-o să-ți par prea urit, bine-nțeles !

— Ah, dragul meu Ashok, zise Patricia.

Kaushikkar o conduse in cameră.

— Spune-mi, ce se mai aude cu doamna Karandji ?

— E calmă, ca de obicei, incepu Patricia să povestească. Cind m-am scuzat că o deranjez din nou, mi-a spus amabilă că este foarte bucuroasă să vadă cu cită ardoare m-am aruncat in apărarea fratelui meu și că vrea să-mi fie cit mai mult de ajutor. Cind i-am expus planul avocatului Néné n-a părut prea entuziasmată, ba și-a exprimat chiar surprinderea față de o asemenea tergiversare. În cele din urmă s-a declarat de acord, dar fără prea mult chef. A mai spus că nu poate garanta că va putea părăsi patul pentru a veni la tribunal, dar că speră...

— Doamna Karandji speră că o să poată sta in curind in picioare ? intrebă doctorul cu vădit interes.

— Da, răspunse Patricia. Doctorul Pandit i-a promis că n-o să mai dureze mult și o să se facă bine.

— Ceea ce ar putea să se și intimple, spuse Kaushikkar.

Patricia nu părea din cale afară de convinsă și lăsa să se observe lipsa ei incredere in spusele doctorului Pandit. Kaushikkar iși dădu seama că in sinea ei Patricia imbrățișa din nou ideea ca de tratamentul doamnei Karandji să se ocupe el. Trebuia să i-o ia inainte.

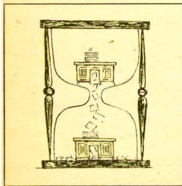
— Am destul timp, spuse el, pentru că incă nu a fost fixată data infățișării. Am să mă duc la doctorul Pandit și am să-l intreb despre starea sănătății doamnei Karandji. După aceea vedem ce avem de făcut.

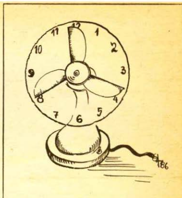
— Dragă Ashok! strigă Patricia stringindu-i mina cu recunoștință. Acum trebuie să plec, trebuie să-i povestesc totul mamei. Mai mult ca sigur că mă așteaptă cu nerăbdare.

— Te conduc o bucată de drum, vreau să-i fac o vizită lui Néné, mai discutăm.

Plecară impreună.

Întorcindu-se de la avocat, Kaushikkar nu mai stătu pe ginduri și intră in prima frizerie intilnită in cale. Frizerul manifestă o sinceră uimire față de dorința neobișnuită a lui Kaushikkar, dar o execută intocmai. Pe capul doctorului nu mai rămase nici un firicel de păr și nici o urmă de mustață pe față.

ÎNAINTE CA EA SĂ APRINDĂ LAMPA

După cum ii promisese Patriciei, Kaushikkar il vizită pe doctorul Pandit cu care discută despre doamna Karandji. Doctorul Pandit il primi cu obișnuita condescendență și-l informă, zimbind cu subințeles, că, datorită ingrijirii lui, starea doamnei Karandji s-a imbunătățit mult și că pacienta va participa, mai mult ca sigur, la infățișare.

Și-apoi a venit vremea cind doamna Karandji s-a dat jos din pat, plimbindu-se prin casă un sfert de ceas bun...

Kaushikkar se scălda in nesiguranță. Nu cumva doamna Karandji o să-l cunoască dacă-l vede la tribunal ? Și-ar putea pune ochelari sau să simuleze o rană la ochi și să-și pună un pansament... Dar, oare, n-ar fi prea bătător la ochi ? Cineva s-ar putea intreba de ce doctorul Kaushikkar face atitea eforturi pentru a-și schimba fizionomia iar asta ar duce la darea lui in vileag. Or, tocmai de asta trebuie să se ferească cel mai mult.

Într-una din zile Patricia veni la el absolut disperată și-i spuse că doamna Karandji s-a imbolnăvit brusc și că nu va mai putea merge la tribunal !

O intorsătură favorabilă !

Kaushikkar trebui să depună mari eforturi pentru a tăinui față de Patricia nebuneasca lui bucurie. Îi părea sincer rău de nenorocul fetei, dar ce putea face ? O mingiie pe Patricia pe păr.

— Poate că starea sănătății doamnei Karandji o să se imbunătățească. Trebuie să nu ne pierdem speranța. Și dacă nu, declarația ei scrisă va avea asupra juraților exact efectul pe care l-ar avea dacă ar fi făcut-o verbal.

— Dar, dragă Ashok, zimbi Patricia printre lacrimi, am și o veste bună pentru tine. Doamna Karandji dorește să o vizitezi și să o tratezi.

— Ah, făcu Kaushikkar. O prinse de umeri și o zgilții. Asta tu ai pus-o la cale ! Tu ! Tu !

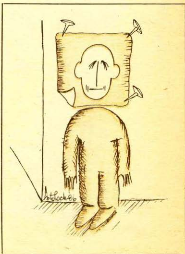
Fata il privi speriată. Explozia lui neașteptată o inspăimintă.

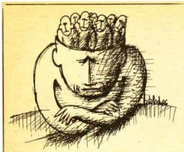
— Dar...
— Taci ! E prea mult ! Între noi totul s-a sfîrșit, înțelegi ? Pleacă ! Nu vreau să te mai văd niciodată !
Fata era pur și simplu înspăimîntată, cu toate acestea îl prinse pe Kaushikkar de mînă și-i spuse calmă :
— Da, ai dreptate, Ashok. Poate am făcut o greșeală, dar te rog să mă crezi că n-am vrut să-ți lezez mîndria. Nu poți să-mi iei în nume de rău faptul că am încercat s-o determin pe doamna Karandji să se arate și altui doctor. Odată i-am vorbit cu totul întîmplător de mama mea, cum ai vindecat-o de paralizia declanșată în urma infarctului. Doamna Karandji m-a întrebat unele amănunte și așa am adus în discuție și numele tău. Iar doamna Karandji și-a exprimat dorința de a o vizita, examina și vindeca. Am vorbit despre tine și cu doctorul Pandit, care te-a lăudat foarte tare, zicînd că ești unul dintre puținii doctori în care poți avea încredere.
— Nu mă interesează laudele acestui guraliv bătrîn ! zise Kaushikkar făcînd și cu mîna un gest care trăda mîndria.
— Doamna Karandji se temea ca nu cumva să rănească vanitatea doctorului Pandit, cu toate că el insuși se oferise să-ți ceară să o vizitați împreună. După cum vezi, nu am făcut ceva chiar atît de groaznic care să te mînie atîta...
Kaushikkar era bîntuit de cele mai sumbre gînduri. Stăruința Patriciei o putea refuza ușor, dar rugămintea colegului de a-l ajuta n-o putea refuza, asta făcea parte din datoria unui doctor. Iată așadar apropiindu-se clipa cînd va trebui să se întîlnească cu martora crimei.
Imediat după plecarea Patriciei, în încăpere intră sluga Bachshi și zise:
— Domnul doctor Pandit dorește să vă vorbească, domnule.
Pandit îl lăudă cu amabilitate.
— Sînt foarte bucuros să vă revăd, domnule coleg. De cînd v-am văzut prima dată mă gîndesc tot timpul la dv. Astăzi m-a adus la dv. cazul unei paciente care a paralizat în urma unui infarct.
— Vă referiți, desigur, la doamna Karandji, sublime Kaushikkar.
— Da, desigur. I-am propus eu insumi să cheme și un alt doctor care s-o examineze și cu care să ne consultăm. Se-nțelege că am pronunțat numele dv. V-am recomandat doamnei Karandji cu toată responsabilitatea și ea a fost de acord cu sfatul meu.
Kaushikkar îi strînse mîna cu prefăcută cordialitate mulțumindu-i cu cuvinte lipsite de conținut. Gîndurile îi erau în altă parte.
— Cînd ați putea merge cu mine la doamna Karandji ? întrebă Pandit. E groaznic de nerăbdătoare și cred că cel mai bine ar fi să mergem cît mai repede.
La asta trebuia să dea un răspuns. N-avea cum se eschiva. Kaushikkar trebuia deci să o viziteze pe doamna Karandji și să o consulte. Ar fi fost bătător la ochi dacă l-ar fi refuzat. La ce s-o mai amîne ? !
Trase aer în piept și spuse din adînc :
— V-ar conveni mîine ?
— S-a făcut, fu Pandit de acord. La ce oră ?
Kaushikkar se gîndi puțin. Amurgul se lasă cam pe la șase, atunci doamna Karandji desigur nu aprinde încă lampa. N-o să-i observe trăsăturile. Or, despre asta este vorba !
— În jur de șase. Am să trec pe la dv. la șase fără un sfert; locuința nu prea departe.
Doctorul Pandit fu de acord, avu însă o singură remarcă :
— Da, îmi convine, dar vă rog să fiți punctual pentru că la șapte sînt invitat la cină și n-aș vrea să întîrzii.
Kaushikkar îi promise că așa va fi, întrucît punctualitatea era în primul rînd în interesul lui. Și-apoi era și faptul că doctorul Pandit era invitat la cină, asta era cea mai bună garanție că nu vor rămîne mult timp la doamna Karandji și că vor pleca împreună mai înainte ca ea să aprindă lampa.

DOAMNA KARANDJI TACU

A doua zi la șase fără un sfert, Kaushikkar sună la locuința doctorului Pandit. Acesta era gata așa că plecară repede spre colina Malabar.
Veni să le deschidă slujnica care-i pofti să intre. Kaushikkar pășea în urma lui Pandit și examina locuința. Ajunși în camera în care doamna Karandji zăcea întinsă pe pat, doctorul Pandit il prezentă pe Kaushikkar. Acesta se înclină și se apropie de pat în așa fel încît lumina de la geam să nu-i vină în față. Amurgul începuse să se lase.
Doamna Karandji se plînse că în ultima vreme suferă de insomnie și dureri de cap.
— Faceți puțină mișcare, interveni Kaushikkar, și duceți lipsă de aer proaspăt. Vă recomand să faceți cîte un duș cu apă rece înainte de fiecare culcare.
— Ah, dar nu suport dușurile reci !
— Atunci am să vă trimit niște prafuri pentru dormit și pentru diminuarea durerii.
Înserarea se așternuse cu totul. Pandit spuse că poate ar trebui să aprindă lampa, dar Kaushikkar refuză zicînd că nu-i nevoie și căuta să se grăbească cu consultul doamnei Karandji.
Cei doi doctori trecură pentru o clipă în încăperea alăturată pentru a se sfătui în legătură

cu tratamentul de urmat. Aveau amindoi motive scrioase ca vizita la doamna Karandji să ia sfirşit cit mai repede. Kaushikkar se temea ca nu cumva intre timp sluga să aprindă lampa.

— Să ne intoarcem la doamna Karandji, incheie Kaushikkar discuţia. Deschise uşa dormitorului şi intrară. Lumina puternică ii orbi pe amindoi. O lampă abajur era aşezată pe noptiera de lingă pat, iar alte două cu sticlă mată se găseau pe un scrin iar lumina lor se reflecta intr-o oglindă.

Kaushikkar incremeni, dar işi reveni repede dindu-şi seama că dacă nu va fugi — ceea ce ar insemna recunoaşterea crimei — nu-i rămine altceva de făcut decit să-şi păstreze echilibrul şi siguranţa de sine şi să păşească calm, in lumină.

Doctorul Pandit luă cuvintul şi-i infăţişă pe scurt doamnei Karandji concluzia la care ajunseră. Nu lăsă să-i scape ocazia pentru a ajunge in faţa ei. După cite se părea, doamna Karandji nu-i acorda insă prea multă atenţie.

Ea se uita fix la doctorul Kaushikkar care se străduia zadarnic să se aşeze in aşa fel incit lumina să nu-i vină din faţă. Doctorul Pandit era incintat de propriul glas şi nu observa nimic in jur. Kaushikkar tremura tot neştiind ce ar putea insemna această privire fixă...

Deodată doamna Karandji puse mina pe lampa de pe noptieră şi-i ridică abajurul. Un jet de raze luminoase căzură exact pe faţa lui Kaushikkar. Doamna Karandji scoase un strigăt.

— S-a intimplat ceva, doamnă Karandji ? o intrebă doctorul Pandit.

— Nu, nimic, răspunse.

Doctorul Pandit, care era convins că le pricepe pe toate, zimbi.

— Aha, făcu el, vă surprinde desigur chipul tinăr al domnului coleg Kaushikkar ? În realitate, ar fi arătat mai bătrin, dacă nu s-ar fi ras şi nu şi-ar fi tăiat părul.

Doamna Karandji dădu drumul abajurului.

La auzul spuselor lui Pandit, Kaushikkar se ingălbeni iar inima sta să-i sară din piept.

Doamna Karandji duse mina spre fereastră şi-l intrebă pe Kaushikkar:

— Nu cumva l-aţi cunoscut pe cămătarul care a fost omorit ?

Kaushikkar nu avea cum să mintă.

— Ba da, i-am examinat cadavrul indată după comiterea crimei.

— Dar l-aţi vizitat ?

— L-am intilnit de citeva ori.

Nerăbdător, doctorul Pandit se postă lingă uşă. *Doamna Karandji tăcu iar cei doi doctori* plecară.

O SCRISOARE FATALĂ

De ce v-a intrebat doamna Karandji de cămătarul ucis ? intrebă doctorul Pandit indată ce ieşiră in stradă.

— N-am idee, minţi Kaushikkar gindindu-se ce ar putea face intru apărarea sa.

După o clipă doctorul Pandit opri o ricşă, se despărţi de Kaushikkar, se aşeză pe scaun şi se duse la cina la care nu putea intirzia.

Kaushikkar respiră uşurat. În sfirşit, scăpase de incomodul său coleg şi abia acum se putu gindi la posibilităţile pe care le avea intru apărarea sa. Mai mult ca sigur că doamna Karandji il recunoscuse şi că avea anumite indoieli, şi dacă avea anumite indoieli, doctorul Pandit i le-a risipit prin precizarea legată de păr şi de mustaţă.

Dar ce-ar putea face doamna Karandji ? O să-i spună Patriciei sau doctorului Pandit sau poate chiar judecătorului de instrucţie ? Kaushikkar era ingrozit cel mai tare de clipa cind Patricia va afla că el este adevăratul asasin, şi nu fratele ei ! Asta o va distruge ! S-ar putea ca seara aceasta să fie ultima in care vor fi impreună...

Intră intr-un restaurant şi comandă pentru două persoane cu rugămintea ca mincarea să-i fie dusă in cameră indată ce va fi gata. Patricia o să fie fericită şi poate că şi el o să uite ziua de miine...

Patricia aştepta in spatele uşii iar cind auzi paşii lui Kaushikkar se duse repede să-i deschidă. Il intrebă repede :

— Ei, cum e, Ashok ?

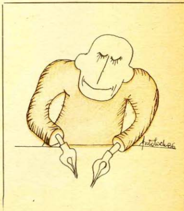
— Fernando e salvat... răspunse doctorul.

— Doamna Karandji o să vină deci la tribunal ?

— Asta n-o ştiu, dar acum nu mai depinde de asta.

— Ah, cit sint de bucuroasă, zise ea imbrăţişindu-l. Şi nu mai eşti supărat pe mine, aşa-i ?

— Tu ştii că nu... Şi de fapt nici n-am fost supărat, ci numai puţin iritat.

— Vezi, așa a vrut soarta ca tu să mergi la doamna Karandji chiar dacă te-ai opus. Și așa cum destinul a hotărît moartea cămătarului, tot el a hotărît și eliberarea lui Fernando.

— Tare-aș vrea să știu ce mi-a hărăzit mie destinul, zise Kaushikkar cu glas amar. Dar să lăsăm destinul cu ale lui. Ți-am pregătit o surpriză — cinăm împreună.

— Ești drăguț, Ashok, zise Patricia zîmbind.

Kaushikkar o privi cu plăcere încercînd să nu se mai gîndească la blestemata aia de doamnă Karandji. Cu toate acestea îi era limpede că nu trebuie să renunțe la luptă, că nu trebuie să-și vîre singur gîtul în ștreang. Se baza pe forța spiritului și inteligenței lui fiind convins că un om inteligent trebuie să găsească totdeauna o ieșire acceptabilă pînă și din cele mai deznădăjduite situații. O să găsească el o soluție peste noapte.

Sună servitorul și aduse mîncarea în niște farfurii acoperite. Kaushikkar îi dădu un bacșiș iar servitorul plecă salutîndu-i.

— Să lăsăm farfuriile acoperite, să nu ne uităm ce este în ele, propuse Patricia. O să le luăm pe rînd, în felul acesta o să fim surprinși de conținutul fiecărei farfurii. Vrei ?

Kaushikkar acceptă cu plăcere și se apucă să mănînce. Stăteau față în față și se priveau drăgăstos și gingaș.

La un moment dat se auzi clopoțelul. Se priviră surprinși.

— Nu deschide, șopti Patricia. S-ar putea să te cheme cineva și să ne strice seara.

Clopoțelul se auzi din nou, de data asta mai insistent.

CRISTIAN MIHAILESCU

— Mă duc să văd cine este, spuse Kaushikkar ridicîndu-se. S-ar putea să fie ceva important.

În prag apăru servitoarea doamnei Karandji care-i întinse un plic.

— E de la stăpîna mea și trebuie să-i duc răspunsul.

Kaushikkar o lăsă să aștepte în hol, el intrînd în cameră pentru a citi ce-i scrisese martora crimei.

„Domnule doctor,

vă cer să mă vizitați încă în cursul acestei seri. Este vorba despre ceva grav. Vă aștept pînă la ora nouă. În caz că nu aveți timp acum, vă aștept mîine dimineață începînd de la ora opt.

Pushja Karandji."

Reveni apoi în hol și-i zise servitoarei :

— Spuneți-i stăpînei dv. că vin peste un sfert de ceas.

— Ce mare păcat că nu putem fi mai mult împreună dar e bine și așa, sigur e ceva în legătură cu Fernando.

— Îmbrățișează-mă, iubito, spuse Kaushikkar deprimat.

Patricia îl luă în brațe iar el o sărută cu delicatețe.

...SUCUL DIN PAHAR

Înainte de a trece pe la doamna Karandji trecu pe la birou pentru a lua prafurile pe care i le promisese. Dintr-un sertar ascuns scoase și o biluță albă pe care o puse în buzunarul cu prafuri. Această soluție bruscă îl liniști pe deplin. Era sigur că-și va păstra forța și că nu va claca. Zîmbi cînd își dădu seama că de-acuma toate erau la discreția hazardului : fie că doamna Karandji va recunoaște că s-a înșelat și că nu Kaushikkar fusese cel pe care-l văzuse în locuința lui Dubhash trăgînd draperia, fie că el o va face să tacă. Acestea erau gîndurile cu care tînărul doctor se îndreptă spre colina Malabar.

— Luați un scaun domnule doctor, îi spuse doamna Karandji, și așezați-vă lîngă mine. Ca să putem vorbi cît mai încet.

Kaushikkar făcu întocmai, dar se așeză și de data aceasta în așa fel încît lumina să nu-i cadă pe față.

— Dv. știți, domnule doctor, începu doamna Karandji, că din acest loc eu am putut vedea fața asasinului nefericitului domn Dubhash.

— Da, spuse Kaushikkar, domnișoara Faria mi-a spus acest lucru.

Doamna Karandji îl privi iscoditoare.

— Desigur ați observat cînd v-ați aflat aici acum cîteva ceasuri împreună cu doctorul Pandit, că v-am privit cu bănuială, cu neîncredere chiar. Mi s-a părut că v-am mai văzut undeva, fără să-mi fi putut aminti și unde anume și în ce împrejurare. Abia cînd ați revenit împreună cu doctorul Pandit în încăperea luminată și cînd eu însămi v-am luminat fața, abia atunci mi-am dat seama că trăsăturile expresive și privirea de oțel a ochilor dv. sînt ale individului pe care l-am văzut trăgînd draperia în biroul domnului Dubhash în seara aceea fatală.

Pe chipul lui Kaushikkar nu se mișcă nici un mușchi. Spuse încet :

— Dacă memoria dv. ar fi în regulă, iar vederea dv. perfectă, ar fi destul de neplăcut pentru mine.

— Da, așa cred și eu, spuse doamna Karandji și tocmai de aceea v-am chemat, pentru a discuta cu dv. înainte de a face alt pas. Este, de

pildă, posibil ca în ziua în care l-am văzut pe bărbatul acela cu păr lung şi mustaţă trăgînd draperia, dv. să fi fost deja tuns şi ras. În cazul acesta bănuiala ar cădea de la sine, spuse privindu-l fix.

— Nu, răspunse nesigur, în ziua crimei încă nu eram tuns şi ras. La frizer am fost în urmă cu cîteva zile cînd mi-a apărut o boală neplăcută de piele.

— Bine, spuse doamna Karandji, dar poate că în timpul cît s-a comis crima dv. v-aţi aflat în cu totul altă parte şi puteţi demonstra acest lucru. Ar fi atunci foarte limpede că nu dv. sînteţi asasinul şi că eu m-am înşelat cînd am spus că-l recunosc în dv. pe bărbatul pe care-l văzusem la domnul Dubhash în clipa fatală.

Kaushikkar nu răspunse.

— Sau, poate, continuă doamna Karandji, atunci trăiţi în nişte condiţii financiare atît de bune încît puteţi face dovada că n-aţi fi putut fi împins de sărăcie la comiterea unei atare fapte disperate. Şi există încă multe alte posibilităţi prin care aţi putea răsturna presupunerea mea ca nefondată.

Kaushikkar tăcu, buzele lui răsfrînte nici nu se mişcară.

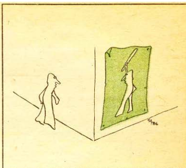
Doamna Karandji tăcu şi ea o clipă apoi continuă.

— Dacă nu vreţi să vă dezvinovăţiţi eu nu vă pot obliga. Mă gîndesc acum numai la tînărul pe nedrept învinuit, care zace în închisoare în locul adevăratului asasin. Mîine dimineaţă am să-l înştiinţez pe judecătorul de instrucţie.

Kaushikkar se ridică brusc.

— N-o veţi face !

— Ba am s-o fac, răspunse calmă doamna Karandji. Aşa mă îndeamnă conştiinţa. Şi nimeni nu mi-o poate lua în nume de rău, că vreau să scap de pedeapsă un om nevinovat.

— Vă pot demonstra, spuse Kaushikkar cu voce vlăguită, că aţi fost victima unei erori, că a fost doar o iluzie, o arătare, o halucinaţie.

— Demonstraţi asta în faţa tribunalului, domnule doctor.

Se priviră o clipă şi privirile lor vorbeau foarte răspicat.

Kaushikkar îşi strînse toată încrederea în sine şi spuse ferm:

— Dinspre partea mea, faceţi ce vreţi. Mie nu-mi rămîne decît să mă apăr...

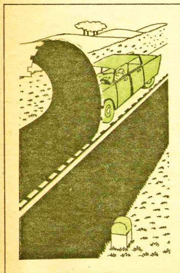
O salută şi plecă. Ajuns în uşă se opri, se întoarse spre patul doamnei Karandji şi băgă mîna în buzunar.

— Cît p-aci să uit, v-am adus prafurile contra insomniei şi durerilor de cap pe care vi le-am promis, spuse şi le puse pe noptieră. Şi tot atunci, fără să fie observat, dădu drumul biluţei albe, aproape transparentă, în paharul cu suc de manga.

Doamna Karandji nu observă nimic. Sună şi-i spuse slujnicei.

— Condu-l pe domnul doctor.

Biluţa albă se dizolvă repede în sucul din pahar.

VINOVAT !

Kaushikkar se întoarse acasă. Nu aprinse lumina. Se aşeză în fotoliu şi capul îi fu pe dată inundat cu felurite gînduri.

Nu-i rămînea altceva de făcut decît să aştepte lovitura. Doamna Karandji se condamnase singură, fără să-şi dea seama, la moarte. Era totuşi posibil ca ea să nu bea sucul de manga, fie pentru că n-o să-i fie sete, fie pentru ca s-ar putea să verse paharul. Bine-nţeles că ambele nu puteau fi decît un joc al întîmplării. Îl cam speriase felul categoric în care nu a ezitat să sacrifice viaţa martorei numai pentru a o salva pe a lui. Hotărîrea de a-l omorî pe Dubhash — atunci însă nu fusese în joc viaţa unui om ci doar un interes material — a mers mult mai complicat. Doamna Karandji îl ameninţase că va depune mărturie în faţa judecătorului de instrucţie. Dar dacă o şi depusese ? ! Dacă spusese vreunei prietene sau altcuiva ceea ce văzuse prin fereas-

tra lui Dubhash ? ! Va fi nevoie să mai facă de petrecanie şi altor martori ?

Aproape intreaga noapte şi-o petrecu numai cu asemenea gînduri. I se păru că timpul s-a oprit in loc şi că noaptea e nesfîrşită. Adormi abia cind începură să se arate zorii.

Peste o oră soneria se auzi puternic. Sări ca ars şi se frecă la ochi. Soneria se auzi tot mai insistent, iar el se grăbi să deschidă.

În uşă apăru slujnica doamnei Karandji iar Kaushikkar înţelese că destinul lucrase în favoarea lui, doamna Karandji băuse sucul de manga otrăvit...

— Stăpîna nu mai respiră şi n-o pot trezi ! turui ea ca o morişcă. Am fost mai intii pe la doctorul Pandit dar mi-au spus că a plecat undeva.

— Vin cu dv., spuse Kaushikkar fără să mai întrebe ceva. Îi erau toate foarte clare.

Intrind în dormitorul doamnei Karandji şi uitindu-se la faţa victimei sale doctorul se cutremură. Reuşi să se stăpinească şi o trimise pe slujnică după o luminare. După ce aceasta ieşi, el luă de pe noptieră tubul cu prafurile pe care le adusese aseară şi le aruncă în buzunar. Tubul gol îl puse din nou de unde îl luase.

Examinarea femeii moarte nu dură prea mult : flacăra luminării duse in faţa nasului ei nu se clinti cituşi de puţin, iar inima nu-i mai bătea demult.

— Mai mult ca sigur că doamna Karandji s-a otrăvit luind o cantitate prea mare de prafuri pentru dormit, spuse Kaushikkar. Trebuie să anunţaţi repede poliţia pentru a începe cercetări, termină el, apoi plecă.

Acasă îl aştepta Patricia, foarte curioasă să afle de ce-l chemase aseară doamna Karandji. Doctorul o îmbrăţişă uşor şi-i spuse că doamna Karandji e moartă. Fata fu disperată la auzul veştii, iar Kaushikkar nu avu cum s-o linişteascâ.

Avocatul Néné fu şi el zguduit de aflarea veştii. Îşi reproşă că dacă s-ar fi făcut imediat un proces-verbal cu depoziţia doamnei Karandji şi nu ar fi aşteptat ca aceasta să fie dusă în faţa tribunalului, mai mult ca sigur că Fernando ar fi fost liber. Dar şi aşa el încercă să o liniştească pe Patricia.

— Acuzaţia se bazează numai pe nasturele acela... Expertiza medicală a lui Kaushikkar a risipit însă acuzaţia ca pe o ceaţă, el arătind că intre asasin şi victimă n-a avut loc nici un fel de luptă. Trebuie să ne bizuim pe asta...

CONDAMNAT LA MUNCĂ SILNICĂ

A venit şi ziua procesului intentat lui Fernando Faria, acuzat de crimă in scop de jaf săvîrşit asupra cămătarului Dubhash de pe colina Malabar.

Fernando se apăra fără convingere, lăsind impresia omului care se lasă în voia soartei şi căruia îi este absolut totuna ce se intîmplă cu el. Răspunsurile la întrebările judecătorului sunau de aşa natură, încît parcă nici el nu credea în nevinovăţia lui, de parcă tot ce spunea ar fi fost inutil, fără nici un rost.

A urmat apoi interogarea martorilor dar aceştia n-au adus nimic nou. Singur Muhammad Ali reuşi să-i inveselească pe cei prezenţi atunci cind a declarat că el păstrează secretul meseriei !

Kaushikkar vorbi scurt şi exact. În esenţă el n-a făcut altceva decit să repete tot ce scrisese în procesul-verbal la locuinţa lui Dubhash, atunci cind i se prezentă comisarului de poliţie drept doctorul de casă al cămătarului.

Kaushikkar terminînd, a venit rîndul avocatului Néné care a cerut preşedintelui completului de judecată să-l întrebe pe doctorul Kaushikkar care este părerea lui despre presupusa luptă între asasin şi victimă.

Kaushikkar descrise cu lux de amănunte poziţia în care găsise cadavrul cămătarului şi cum din asta şi din felul în care fusese aplicată lovitura mortală se putea conchide cu siguranţă că înaintea făptuirii crmiei nu a avut loc nici un fel de luptă. Îşi dădea toată silinta să facă impresie bună nu numai asupra juraţilor, dar şi asupra judecătorului.

A cerut apoi cuvintul avocatul apărării Néné.

— Aş vrea să atrag atenţia domnilor juraţi asupra acestei depoziţii şi a autorităţii ştiinţifice a martorului.

Situaţia lui Fernando se îngreună după mărturia cămătarului Taraporevala, care n-a uitat să sublinieze că fostul lui lucrător îşi însuşise treizeci şi cinci de rupii.

Luînd cuvintul, acuzatorul public arătă că admite că înainte de comiterea crimei nu a avut loc nici un fel de luptă, dar nu poate crede afirmaţia acuzatului Faria precum că îşi pierduse nasturele în timp ce căuta nişte acte pe dulap. Nasturele a putut fi rupt cu prilejul unei mişcări bruşte în timp ce-i era tăiat gitul lui Dubhash. Juraţii ascultară cu interes această explicaţie.

Mărturia lui Kaushikkar nu fusese contestată, ci doar serios şubrezită.

Avocatul Néné îşi muşcă buzele. Cuvintul lui, exprimat îndată după aceea, de altfel remarcabil şi elocvent, nu făcu nici un fel de impresie.

După aceea juraţii se retraseră pentru deliberări. N-a durat mult şi ei au revenit. Sentinţa lor : vinovat !

Fernando Faria a fost condamnat la douăzeci şi cinci de ani muncă silnică pe insulele Andaman. Auzind sentinţa, Patricia i-a căzut lui Kaushikkar in braţe şi a inceput să plingă.

Şedinţa fu inchisă, iar paznicii îl ridicară pe Fernando.

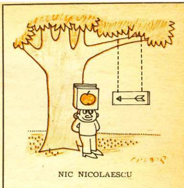
INSULA LUI FERNANDO

Asasinarea cămătarului Dubhash nu avu aproape nici o influență asupra stării sufletești a lui Kaushikkar. Era calm și echilibrat ca mai înainte ba chiar mai mult pentru că nu mai era strîmtorat de grijile bănești. Somnul îi era adînc iar sănătatea nu-i dădea bătaie de cap. Cînd s-a văzut nevoit să o omoare pe doamna Karandji n-a fost însă nici pe departe atît de liniștit.

La început povestea nu-l chinui prea tare pe Kaushikkar. El își zise că dacă n-o să poată dormi o să lucreze atît de mult pînă o să reușească. După cîteva zile însă se convinsese că nici oboseala mai mare în urma muncii intense nu-i aducea mai mult somn. Își petrecea aproape toată ziua în laborator sau la clinică iar cînd în jurul orei două din noapte punea capul pe pernă nu era chip să adoarmă. Iar cînd reușea să ațipească, se trezea lac de sudoare și speriat. Trebuia apoi să se foiască mult pînă să adoarmă din nou. Și-atunci îl urmăreau vise de groază, bîntuite de halucinații și fantome.

Kaushikkar înțelese că toate acestea erau efectul eforturilor psihice, de aceea hotărî că este cazul să obosească fizic. Ieșea de aceea din casă în fiecare seară și nu se întorcea pînă nu acoperea, alergînd, șapte sau opt mile.

Numai că asta n-a ajutat la nimic. Cădea frînt de oboseală pe pat, dar somnul nu se lipea de el. În cap i se învălmășeau tot timpul împrejurările legate de cele două crime și, în plus, îi mai apărea în fața ochilor și nevinovatul de Fernando. Fantezia îi contura condițiile cumplite. Împrejurările legate de comiterea crimelor îl urmăreau și în timpul zilei. Pentru el ca doctor care văzuse atîtea cadavre, care făcuse atîtea autopsii, imaginea cămătarului și a doamnei Karandji erau exasperante. Astea toate îl chinuiau.

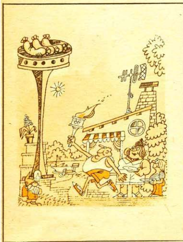

NIC NICOLAESCU

Îl vedea pe Fernando în cătușe lucrînd sub cerul hain al insulelor Andaman și-și zicea că el este cel ce trebuie să se afle în locul lui.

Crezuse totdeauna despre el că este o personalitate puternică, că ar putea ajunge la țelul dorit fără să țină cont de nimeni și că își poate stăpîni perfect capul dar și spiritul, inima, creierul... Iar acum...

Puternic și liniștit se simțea numai în prezența domnișoarei Faria. Avea mare nevoie de apropierea ei...

FĂRĂ PREJUDECĂȚI

Patricia, sora lui Fernando, cu toate că era întristată din cauza soartei fratelui ei, era totuși fericită pentru că în aceste clipe grele, doctorul Kaushikkar era alături de ea, căutînd chiar prilejuri de a fi cît mai mult împreună. Nu trecea nici măcar o zi în care Kaushikkar să nu o întîlnească măcar cîteva clipe.

Fata observase schimbarea radicală petrecută cu Kaushikkar și, cu toate că nu și-o putea explica, o bucura nespus. Înainte ca Fernando să fi fost condamnat, cînd ei își luau la revedere, el se apuca de lucru mai înainte ca ușa să se închidă în urma ei. Acum despărțirile durau mult, el o conducea și nu se putea hotărî să-și dea drumul din îmbrățișare. Cînd îl vizita din nou, a doua zi, el era însă tăcut, gînditor, înnourat.

Trebuia să treacă clipe bune pînă cînd Patricia să izbutească să-i creeze bunadispoziție.

Într-o seară Patricia sună la ușa lui fără să se fi înțeles să se întîlnească. Ochii fetei ardeau de bucurie și începu să strige de cum Kaushikkar îi deschise ușa :

— Ashok, azi vin la tine pentru multă, pentru atît de multă vreme cîtă ai să vrei tu să fie de multă...

Se aștepta măcar la o îmbrățișare caldă din partea lui, dar nu s-a întîmplat așa. Tînărul doctor tăcu și se încruntă.

— Tu te-ai gîndit la altceva ? întreabă Patricia neliniștită. Voiai să pleci undeva ?

— Nu, nu, mă gîndeam la mama ta... că o lași în singurătate... răspunse el într-un tîrziu.

— Azi n-a rămas singură, dragule, spuse Patricia, și îl privi zîmbindu-i. Nu-ți face griji, n-am lăsat-o singură. A venit la noi mătușa din Puna și rămîne cîteva zile, așa că mama n-o să fie părăsită. Eu am profitat de situație și iacă-tă-mă-s !

— Dar nu intri ? întrebă Kaushikkar.

— Stau pe gînduri, Ashok, îi răspunse ea încurcată. Poate tu ai treabă... n-aș vrea să te deranjez.

— Nu pricep ce ai, zise Kaushikkar nestăpînindu-se De ce m-ai deranjat ? De ce mă privești așa ? Hai, spune ce vrei ?

Patricia făcea eforturi să vorbească liniștită chiar dacă vorbele lui Kaushikkar îi tulburaseră inima.

— Iartă-mă... nu te supăra pe mine dacă am spus ceva care nu trebuia. Totdeauna stric totul.

O îmbrățișă și o așeză lîngă el.

— Mie te-ai găsit să-mi ceri iertare ? întreabă și se purtă atît de delicat cu ea, ca și cînd ar fi vrut ca prin asta să șteargă purtarea de pînă atunci.

Cinară și fură bucuroși că se află atît de aproape unul de altul.

După ce Patricia aduse ceaiul, Kaushikkar frînse liniștea.

— Patricia, iubito, vrei să fii soția mea ?

— Ashok ! strigă Patricia și i se aruncă în brațe. Apoi, după o clipă : Nu se poate, iubitule !

— De ce nu ? De ce nu se poate ? strigă Kaushikkar.

— Fernando... Rușinea... Totuși...

— Ah, făcu Kaushikkar. Doar nu-ți închipui că plec urechea la prejudecățile societății noastre...

Și se îmbrățișară.

O IUBESC PE PATRICIA

După ce trecu primul val al plăcutei surprize, Patricia îl întrebă grav :

— Te-ai gîndit bine ? Ai luat în considerație toate elementele, sau a fost doar o inspirație de moment ?

— Vreau să te iau de soție pentru că te iubesc și pentru că știu că fără tine n-aș putea fi fericit. Am nevoie de dragostea ta, de gingășia ta, de speranța ta de viitor și de zîmbetul tău vesel.

— Dar te-ai gîndit — continuă Patricia — că sînt săracă iar fratele meu e ocnaș ? Sînt demnă de tine ? De tine, care te bucuri de respectul celor mai înalte cercuri ? Pot să nu mă gîndesc la clipa în care vei regreta această hotărîre, poate pripită ?

— Nu, nu, făcu Kaushikkar și o îmbrățișă. Sigur nu fac o greșeală. Vreau să iau de soție numai o fată care mă iubește, restul n-are nici o importanță.

— Ah, iubitule, oftă Patricia trăgîndu-se aproape de el, acum sînt fericită.

— Aș vrea ca nunta să aibă loc cît mai repede, spuse Kaushikkar... Apoi cel mai important lucru este să găsim o casă nouă și frumoasă în care tu să fii pentru totdeauna stăpîna mea.

— Ashok, dragul meu Ashok?

— De-acum n-am să mai fac nici o prostie, n-am să mă mai dau pe mîna nici unui intermediar. També m-a costat cam mult ! zise Kaushikkar iar în ultimele lui cuvinte se simți o oarecare asprime.

N-o să avem nevoie de ceva prea mare, zise el, ca și cînd ar fi vorbit pentru el cu glas tare. Cabinetul, laboratorul, o cameră pentru tine, una pentru mama ta...

— Ah, Ashok! Tu chiar vrei să... strigă Patricia cuprinsă de bucurie.

— Bine-nțeles ! Doar nu ți-ai imaginat că am să-ți cer s-o lași singură pe mama ta, pe care o iubești atît de mult...

Patricia prinse mîna lui Kaushikkar și se uită la el cu ochii strălucind de bucurie.

— Ești atît de bun, Ashok, atît de nobil...

Kaushikkar se hotărî să-i facă cît mai repede o vizită doamnei Faria pentru a-i cere mîna Patriciei.

— Mama o să se bucure, spuse Patricia în timp ce se despărți de Kaushikkar, plecînd spre casă cuprinsă de speranță și de o mare fericire.

A doua zi Kaushikkar o găsi singură pe doamna Faria. Mătușa din Puna era plecată după cumpărături.

Doamna Faria se uită la Kaushikkar plină de teamă. Dacă înțelegea el bine, ea aștepta vești despre Fernando.

— Astăzi n-am venit pentru Fernando, doamnă Faria, spuse el calm. Astăzi am venit pentru ceva în legătură cu domnișoara Patricia.

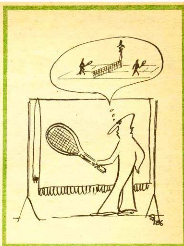
Teama doamnei Faria crescu și mai mult.

— E bolnavă cumva ? Ați descoperit vreo boală ?

— Nu, nici vorbă ! răspunse Kaushikkar repede. Liniștiți-vă. Bănuiesc că cele ce vreau să vă spun n-or să vă întristeze.

— Nu vă supărați, domnule doctor, dar în ultima perioadă m-am dezobișnuit să primesc vești bune, se scuză doamna Faria. Dar luați loc, vă rog.

Kaushikkar luă loc și se uită calm la doam-

na Faria care stătea chiar în fața lui. Apoi zise :

— Cam de multă vreme domnișoara Patricia a trezit în mine un sentiment de gingășie, de respect. Este o fată frumoasă, bună, plină de farmec. Nu este deci de mirare că m-am îndrăgostit de ea din toată inima și că astăzi am venit pentru a vă cere mîna ei.

În ochii doamnei Faria apărură lacrimi. Cîteva clipe nu fu în stare să scoată nici măcar un cuvînt, abia mai tîrziu îngînă :

— Ne faceți o mare onoare, o mare cinste, domnule doctor, și o mare bucurie Patriciei. Iertați-mă că nu m-am putut stăpîni, dar în ultima vreme am fost atît de nefericită încît nu mai sînt în stare să primesc o veste bună.

— Nu aveți pentru ce să vă scuzați, doamnă Faria...

— Vă vorbesc foarte sincer, domnule doctor. Sînt foarte bucuroasă de căsătoria dv. cu Patricia. Și ea vă iubește, mi-am dat de mult seama de asta. V-aș ruga însă să aveți în vedere situația noastră, o biată familie fără tată. Dv. sînteți un om fericit, un savant de succes, avînd în față un viitor strălucit. Sînteți sigur că în situațiile care vor apare de acum încolo nu veți considera căsnicia drept o piedică ?

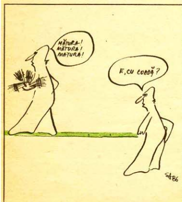
— Nu sînt o fire schimbătoare, spuse Kaushikkar grav. Iar pe Patricia o iubesc din tot sufletul.

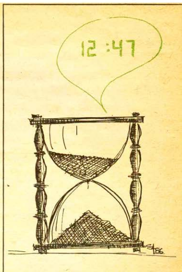
— Atunci e bine, spuse doamna Faria. E bine...

OAMENII SÎNT ADESEA BĂNUITORI...

Într-o bună zi doamna Faria nu veni la micul dejun. Rămăse nemișcată în pat ținînd în mînă fotografia lui Fernando. Moartea mamei o înăspri pe Patricia. Ea se simțea acum și mai singură și se refugie tot mai mult în amintiri.

Cercetarea morții subite a doamnei Karandji fusese oprită întrucît poliția ajunsese lo concluzia că, sărmana doamnă văzind că nu are șansè de însănătoșire, într-un acces de disperare a înghițit un tub întreg de

prafuri pentru dormit în urma cărora a părăsit de bună voie această lume.

Gîndurile apăsătoare care o chinuiau din ce în ce mai tare pe Patricia nu puteau fi ascunse. Chiar dacă încerca să se convingă că este neînțeleaptă, ea începu să devină tristă și tăcută. Ajunse pînă acolo încît și Kaushikkar observa starea în care se afla.

Acesta încercă mai întîi să și-o explice din punct de vedere medical. Ajunse la concluzia că Patricia nu era bolnavă. Asta însemna că era vorba despre altceva, mai grav, dar nu îndrăznea să se gîndească și ce anume. Soția lui devenea din ce în ce mai enigmatică, iar faptul acesta îl neliniștea. Trecură cîteva zile pînă să priceapă ce se întîmpla cu Patricia. O constatare cumplită pentru el.

Da, trebuie să-și recunoască sieși că Patricia bănuia măcar în parte adevărul !

Nici poliția, nici tribunalul, nici societatea — pe scurt nimeni în afară de el însuși nu-i știa cumplitul secret. Iar acum și Patricia !

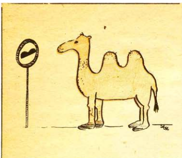
— N-am nimic, te asigur ! Nu mă deranjează nimic și mă simt foarte bine. Nu știu ce vezi tu la mine, se apără Patricia.

Kaushikkar continua însă să creadă că îl suspecta, că-i ascunde gîndurile ei.

— Nu, nu ! strigă Patricia, care se temea să spună ce anume o frămînta. Nu-ți ascund nimic, spunea ea parcă liniștită. Mă neliniștește neliniștea ta, iritarea ta continuă, somnul tău agitat. Poate și asta mă muncește și mă sperie, poate nu ești fericit cu mine, poate...

— Într-adevăr, nu te frămîntă altceva? întrebă Kaushikkar îmbrățișind-o.

După ce îl asigură că nu, Kaushikkar spuse liniștit.

— Îmi pare bine că nu-i altceva. Ştiu, oamenii de ştiinţă sînt adesea neliniştiţi şi bănuitori şi nu dorm nici pe departe atît de sănătos şi adînc ca oamenii de rînd.

Cîteva zile mai tîrziu avu loc între soţi o discuţie asemănătoare. Patricia făcu tot ce putea pentru a-i pune capăt, pentru a nu trebui să răspundă la întrebările lui, dar fără să reuşească.

Kaushikkar înţelese că Patricia evita să-i răspundă la întrebări. În cele din urmă îşi pierdu răbdarea şi începu să strige :

— Bine, dacă nu vrei s-o faci de bună voie, am să te oblig !

— Cum ai să mă poţi obliga să fac ceva ce nu vreau să fac? întrebă Patricia, adăugind repede; Mai ales că eu nu-ţi ascund nimic!

— Ha, ha! rise Kaushikkar rău prevestitor. Am să te hipnotizez şi ai să fii cuminte ca un mieluşel.

— Te asigur că nu-ţi tăinuiesc nimic şi chiar dacă ai să mă adormi, nu vei afla de la mine mai mult decît poţi afla trează fiind.

— Rămîne de văzut, spuse Kaushikkar.

— Şi dacă n-am să fiu de acord ? întreabă Patricia cu glas tremurat.

— Atunci am să te hipnotizez în somn şi n-o să ştii nimic cînd ai să te trezeşti...

ŞTII PREA BINE DE CE

Era noapte. Kaushikkar respira greu şi se frămînta în pat.

Patricia nu putea nici ea dormi, capul îi era plin de fel de fel de gînduri. Ce-o să se aleagă din căsnicia ei ? În anumite momente totul devenea de-a-dreptul de neînţeles. Cînd însă dormeau unul lîngă altul datele izolate pe care le avea i se părea că ele se leagă într-un singur lanţ. Dar care să fie pricina ? În subconştient Patriciei i se părea că e ceva cumplit de aceea încerca să nu se mai gîndească la asta. Gîndurile însă îi zburau ca un stol de lebede. Începu să tremure de frică.

— Patricia... Patricia... Iartă-mă...

Patricia îl privi. Faţa lui era crispată şi se putea citi pe ea teamă şi suferinţă.

— Ah, Patricia... tu bănuieşti... Tu ştii... Nu fratele tău a fost cel care...

Patricia îşi înghiţi cu greu strigătul care i se agita în gît.

— Da, Patricia... tu ştii că...

Patricia nu fu în stare să facă nici o mişcare. Capul îi duduia pur şi simplu.

Era deci adevărat ! Un adevăr cumplit, la care ea nu îndrăznise să se gîndească : Soţul ei era un asasin !

Se hotărî pe moment. Se sculă din pat, îşi luă cîteva dintre lucrurile cele mai necesare, alcătui o scrisoare scurtă pe care o puse pe biroul lui Kaushikkar, după care părăsi locuinţa.

Trezindu-se dimineaţa, Kaushikkar constată că patul Patriciei era gol. Strigătul lui rămase fără răspuns.

Cîteva clipe mai tîrziu descoperi pe birou scrisoarea Patriciei :

„Am plecat şi nu mă voi mai întoarce la tine. Tu ştii prea bine de ce.
Nu încerca să mă cauţi.
Adio,
P.“

Kaushikkar căzu într-un fotoliu. Se ridică după aproape o oră, se spălă, bău un pahar de apă rece şi plecă.

UN OM CĂRUIA ÎI SURIDE VIITORUL

ra o dimineaţă de la începutul perioadei ploilor. Doctorul Kaushikkar păşea încet spre Academie. Mergea greu, adus de spate, cătînd fix înainte fără să ia seama la cei din jur.

În dimineaţa aceea îmbătrînise cu un veac.

— Cine e? îl întrebă cineva pe profesorul Devsthali, aflat în faţa Academiei într-un grup gălăgios de prieteni.

— Nu-l cunoaşteţi pe doctorul Kaushikkar ? Astăzi va fi primit în Academie. Un om căruia viitorul îi surîde... Un mare viitor...

SÎNT O PROASTĂ, DOMNULE JUDECĂTOR

am în acelaşi timp, cînd în faţa clădirii Academiei se petrecea scena de mai sus, la tribunal se prezentă servitoarea doamnei Karandji. Întrebă de judecător, iar cînd îl găsi îi spuse fără a se lăsa întrebată.

— Sînt o proastă, o proastă domnule judecător m-am luat cu înmormîntarea stăpînei mele şi cu alte treburi şi am uitat. Doamna Karandji, stăpîna mea, mi-a spus că în seara cînd a fost omorît domnul Dubhash ea l-a văzut pe doctorul Kaushikkar în camera acestuia...

— Bine, dar acesta nu-i nici un secret, a declarat chiar el acest lucru, n-a negat că a fost acolo. A fost chemat de poliţie pentru a examina mortul.

— Da, domnul judecător, dar doamna Karandji l-a văzut acolo mai înainte ca sluga cămătarului să strige că stăpînul ei a fost ucis ! ! !

În româneşte de Nicolae Nicoară